

Bruxelles, 22 mai 2018
(OR. en)

9057/18

**Dosar interinstituțional:
2016/0362 (COD)**

EF 137
ECOFIN 433
CODEC 813
DRS 30

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Delegațiile
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 98/26/CE, a Directivei 2002/47/CE, a Directivei 2012/30/UE, a Directivei 2011/35/UE, a Directivei 2005/56/CE, a Directivei 2004/25/CE și a Directivei 2007/36/CE - <i>Compromisul Președinției</i>

În continuare, se pune la dispoziția delegațiilor un text de compromis al Președinției cu privire la propunerea menționată în subiect, care urmează să fie prezentat Consiliului la 25 mai 2018.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 98/26/CE, a Directivei 2002/47/CE, a Directivei 2012/30/UE, a Directivei 2011/35/UE, a Directivei 2005/56/CE, a Directivei 2004/25/CE și a Directivei 2007/36/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

întrucât:

- (1) Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Obiectivul standardului TLAC este acela de a asigura că băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în cadrul Uniunii, dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a contribui la garantarea faptului că, în cazul unei rezoluții și în perioada imediat următoare, funcțiile esențiale pot fi îndeplinite în continuare fără ca fondurile contribuabililor (fondurile publice) sau stabilitatea financiară să fie puse în pericol. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015³, Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul anului 2016, astfel încât standardul TLAC să poată fi pus în aplicare în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

³ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

- (2) Punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă specifică fiecărei instituții privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”), aplicabilă tuturor instituțiilor din Uniune, astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴. Având în vedere că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, Comisia a propus ca nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII („cerința minimă TLAC”) să fie introdus în legislația Uniunii prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013⁵, în timp ce majorarea specifică instituției pentru G-SII și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII, la care se face referire ca cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, ar trebui să fie abordate prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014⁶. Dispozițiile relevante ale prezentei directive în ceea ce privește capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ar trebui aplicate în mod consecvent alături de cele din actele legislative menționate anterior și din Directiva 2013/36/UE⁷.

⁴ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

⁵ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

⁶ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

- (3) Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune ar crea costuri suplimentare și insecuritate juridică pentru instituții și ar îngreuna aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Această lipsă a unor norme armonizate la nivelul Uniunii duce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, deoarece costurile pe care instituțiile trebuie să le suporte pentru a asigura conformitatea cu cerințele existente și cu standardul TLAC ar putea varia în mod considerabil de la un stat membru la altul. Prin urmare, este necesar să se înlăture aceste obstacole din calea bunei funcționări a pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (4) În conformitate cu standardul TLAC, Directiva 2014/59/UE ar trebui să recunoască în continuare atât strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup, de obicei întreprinderea-mamă, face obiectul procedurii de rezoluție, în timp ce celelalte entități din grup, de obicei filialele care desfășoară activități economice, nu intră în procedura de rezoluție, ci transferă pierderile și nevoile de recapitalizare entității supuse rezoluției. În strategia cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități din grup pot face obiectul procedurii de rezoluție. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficace, este important ca entitățile care urmează să fie supuse rezoluției („entități supuse rezoluției”), adică asupra cărora s-ar putea aplica măsurile de rezoluție, împreună cu filialele care aparțin acestor entități („grupuri supuse rezoluției”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a se stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care instituțiile financiare ar trebui să îl respecte. Prin urmare, este necesar să se introducă conceptul de „entitate supusă rezoluției” și de „grup supus rezoluției” și să se modifice Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului, astfel încât să se prevadă în mod explicit obligația autorităților de rezoluție de a identifica entitățile supuse rezoluției și grupurile supuse rezoluției din cadrul unui grup și pentru a analiza în mod adecvat consecințele oricărei măsuri planificate în cadrul grupului în vederea asigurării rezoluției eficace a grupului.

- (5) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru a garanta absorbția pierderilor și recapitalizarea rapidă și fără dificultăți, cu un impact minim asupra stabilității financiare și asupra contribuabililor. Acest lucru ar trebui să se obțină prin respectarea de către instituții a unei cerințe minime specifice instituției privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”), astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE.
- (6) Pentru a alinia numitorii care măsoară capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare la numitorii prevăzuți de standardul TLAC, ar trebui ca MREL să fie exprimată ca procent din quantumul total al expunerii la risc și din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier ale instituției relevante.
- (7) Criteriile de eligibilitate a pasivelor care pot fi recapitalizate intern pentru stabilirea MREL ar trebui să fie aliniate îndeaproape la cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC, în conformitate cu ajustările complementare și cerințele introduse în prezenta directivă. În particular, anumite instrumente de datorie care conțin un element derivat integrat, ca de exemplu anumite instrumente financiare structurate, ar trebui să fie eligibile pentru întrunirea MREL, în măsura în care au un principal fix sau în creștere care se rambursează la scadență și care este cunoscut în prealabil, în timp ce doar rentabilitatea suplimentară este corelată cu un instrument derivat și depinde de performanța unui activ de referință. Având în vedere un astfel de principal, aceste instrumente ar trebui să aibă o foarte bună capacitate de a absorbi pierderile și ar trebui să poată fi recapitalizate intern cu ușurință în caz de rezoluție.

(8) În categoria pasivelor utilizate pentru respectarea MREL intră, în principiu, toate pasivele corespunzătoare creanțelor deținute de creditori negarantați obișnuiți (pasive nesubordonate), cu excepția cazului în care acestea nu întrunesc criteriile de eligibilitate specifice prevăzute în prezenta directivă. Pentru a spori posibilitatea de rezoluție a instituțiilor prin utilizarea eficace a instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată impune obligația ca MREL să fie întrunită prin pasive subordonate, în special atunci când există indicii clare că, în procedura de rezoluție, creditorii supuși recapitalizării interne riscă să suporte pierderi care ar depăși eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în caz de insolvență. Autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze necesitatea de a impune instituțiilor să respecte MREL cu pasive subordonate, în cazul în care cuantumul pasivelor excluse din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă atinge un anumit prag dintr-o categorie de pasive care include pasive eligibile pentru MREL. Ar trebui ca obligația de a întruni MREL cu pasive subordonate să fie impusă pentru un nivel necesar pentru prevenirea situațiilor în care pierderile pe care creditorii le-ar înregistra în procedura de rezoluție ar fi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în procedura de insolvență. Cererile de subordonare a instrumentelor de datorie formulate de autoritățile de rezoluție cu privire la MREL nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC fără a subordona instrumentele de datorie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și astfel cum permite standardul TLAC. Pentru entitățile supuse rezoluției ale G-SII sau pentru băncile de prim rang cu active ale grupului supus rezoluției de peste 100 de miliarde EUR și în mod discreționar, pe baza anumitor criterii și ținând seama de prevalența depozitelor și de absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare, de accesul limitat la piețele de capital pentru pasivele eligibile și de recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a întruni MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată impune ca o parte din MREL egală cu nivelul de absorbție a pierderilor și de recapitalizare menționat la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE să fie întrunită prin pasive subordonate și fonduri proprii, inclusiv fondurile proprii utilizate pentru conformarea cu cerința privind amortizorul de capital combinat menționată în Directiva 2013/36/UE.

La cererea unei entități supuse rezoluției, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată reduce cerința respectivă până la limita care reprezintă proporția unei reduceri posibilă în temeiul articolului 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în legătură cu cerința minimă TLAC prevăzută în regulamentul respectiv. În conformitate cu principiul proporționalității, competența de a impune ca MREL să fie întrunită prin pasive subordonate poate fi exercitată de autoritățile de rezoluție, în măsura în care nivelul general al subordonării impuse sub formă de elemente de fonduri proprii și pasive eligibile, ca urmare a obligației instituțiilor de a se conforma TLAC, MREL și, după caz, cerinței privind amortizorul de capital combinat în temeiul Directivei 2013/36/UE, nu depășește valoarea cea mai mare dintre nivelul de absorbție a pierderilor și de recapitalizare prevăzut la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE și formula bazată pe cerințele prudențiale privind pilonul 1 și pilonul 2 și pe cerința privind amortizorul de capital combinat.

- (9) MREL ar trebui să le permită instituțiilor să absoarbă pierderile estimate în procedura de rezoluție sau la atingerea punctului de neviabilitate, după caz, și să recapitalizeze instituția după punerea în aplicare a acțiunilor prevăzute în planul de rezoluție și a rezoluției pentru grupul supus rezoluției. Pe baza strategiei de rezoluție pentru care au optat instituțiile, autoritățile de rezoluție ar trebui să justifice în mod corespunzător nivelul MREL impus și ar trebui să revizuiască fără întârzieri nejustificate nivelul respectiv pentru a reflecta orice modificare survenită în ceea ce privește nivelul cerinței prevăzute la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE. Drept urmare, nivelul respectiv ar trebui să constea în suma dintre quantumul pierderilor estimate în procedura de rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituției și quantumul recapitalizării care îi permite instituției ca, după încheierea procedurii de rezoluție ori după exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. MREL ar trebui exprimată ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale și din indicatorul pentru calcularea indicatorului efectului de levier, iar instituțiile ar trebui să respecte concomitent nivelul care rezultă din cei doi indicatori. Autoritatea de rezoluție ar trebui să ajusteze, în sensul creșterii sau scăderii, quantumurile de recapitalizare pentru orice modificare rezultată în urma acțiunilor prevăzute în planul de rezoluție. Autoritatea de rezoluție ar trebui, de asemenea, să fie în măsură să crească quantumul recapitalizării, în vederea asigurării unui grad suficient de încredere a pieței în instituție după punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în planul de rezoluție. Nivelul solicitat al amortizorului privind încrederea pieței ar trebui să permită instituției să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare, inclusiv să acopere costurile legate de restructurarea activităților sale în urma rezoluției și să mențină un grad suficient de încredere a pieței. Amortizorul privind încrederea pieței ar trebui stabilit în funcție de o parte din cerința privind amortizorul de capital combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE. Autoritățile de rezoluție ar trebui să ajusteze, în sensul scăderii, nivelul amortizorului privind încrederea pieței, dacă un nivel mai scăzut este suficient pentru a asigura o încredere suficientă a pieței, sau să ajusteze nivelul în sensul creșterii, dacă un nivel mai ridicat este necesar pentru a se asigura că, în urma măsurilor prevăzute în planul de rezoluție, entitatea continuă să îndeplinească condițiile de autorizare pentru o perioadă adecvată și să mențină un grad suficient de încredere a pieței.

- (9a) În conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei, autoritățile de rezoluție ar trebui să verifice baza de investitori a instrumentelor MREL ale fiecărei instituții în parte. Dacă o parte semnificativă a instrumentelor MREL ale unei instituții este deținută de investitori de retail care ar putea să nu fi primit o indicație corespunzătoare referitoare la riscurile relevante, acest lucru în sine poate constitui un potențial obstacol în calea posibilității de rezoluție. În același timp, dacă o mare parte a instrumentelor MREL ale unei instituții este deținută de alte instituții, caracterul sistematic al unei reduceri a valorii contabile sau conversii ar putea, de asemenea, reprezenta un potențial obstacol în calea posibilității de rezoluție. În cazul în care o autoritate de rezoluție constată un obstacol în calea posibilității de rezoluție ca rezultat al dimensiunii și caracteristicilor unei anumite baze de investitori, aceasta ar putea recomanda unei instituții să abordeze respectivul obstacol. În același timp, dreptul intern ar putea, în orice caz, să restricționeze vânzarea și comercializarea anumitor instrumente către anumiți investitori.
- (10) Pentru a consolida posibilitatea de rezoluție a G-SII, pe lângă cerința minimă TLAC prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să le impună o MREL specifică instituției. Această MREL specifică instituției ar trebui impusă atunci când cerința minimă TLAC nu este suficientă pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o G-SII conform strategiei de rezoluție alese.
- (11) Atunci când stabilesc nivelul MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de gradul de relevanță sistemică al unei instituții și de impactul negativ pe care intrarea în dificultate a instituției l-ar putea avea asupra stabilității financiare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă în vedere necesitatea asigurării unor condiții de concurență echitabile între G-SII și alte instituții comparabile de importanță sistemică din Uniune. Prin urmare, MREL a instituțiilor care nu sunt identificate drept G-SII, dar a căror relevanță sistemică în Uniune poate fi comparată cu relevanța sistemică a G-SII nu ar trebui să devieze în mod disproporționat de la nivelul și componența MREL stabilită în general pentru G-SII.
- (13) În conformitate cu Regulamentul nr. 575/2013, instituțiile care se califică drept entități supuse rezoluției ar trebui să fie vizate de MREL doar la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției. Aceasta înseamnă că entitățile supuse rezoluției ar trebui să aibă obligația de a emite instrumente și elemente eligibile pentru îndeplinirea MREL creditorilor terți externi care ar fi recapitalizați intern în cazul în care entitatea supusă rezoluției ar intra în procedura de rezoluție.

- (14) Instituțiile care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să respecte MREL la nivel individual. Nevoile de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ale acestor instituții ar trebui asigurate, în general, de entitățile lor respective care sunt supuse rezoluției prin achiziționarea directă sau indirectă de către entitățile supuse rezoluției a instrumentelor de fonduri proprii și a pasivelor eligibile pe care le-au emis aceste instituții sau, la atingerea punctului în care instituțiile nu mai sunt viabile, prin reducerea valorii contabile a acestora sau prin convertirea acestora în instrumente de proprietate. Drept urmare, MREL care se aplică instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui aplicată alături de cerințele aplicabile entităților supuse rezoluției și în concordanță cu aceste cerințe. Astfel, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica procedura de rezoluție unui anumit grup supus rezoluției fără a o aplica anumitor entități care sunt filiale ale grupului, evitându-se astfel eventualele efecte de perturbare a pieței. Dacă atât entitatea supusă rezoluției sau întreprinderea-mamă, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup supus rezoluției, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată acorda o derogare deplină de la MREL care se aplică instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției sau să le permită acestora să îndeplinească MREL cu garanții acoperite cu garanții reale între întreprinderea-mamă și filialele sale, garanții care pot fi activate în condiții temporale echivalente celor care permit reducerea valorii pasivelor eligibile sau conversia acestora. Garanțiile reale care acoperă garanția ar trebui să fie foarte lichide, iar riscul de piață și de credit ar trebui să fie minim. Aplicarea MREL în cazul instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să respecte strategia de rezoluție aleasă, mai precis nu ar trebui să modifice relația de proprietate dintre instituții și grupul spus rezoluției, din care fac parte, după recapitalizarea acestor instituții.

- (14a) Regulamentul nr. 575/2013 prevede că autoritățile competente pot acorda o derogare de la aplicarea anumitor cerințe privind solvabilitatea și lichiditatea pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central, în cazul în care sunt îndeplinite anumite condiții specifice. Pentru a ține seama de particularitățile unor astfel de rețele cooperative, autoritățile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să poată acorda o derogare de la aplicarea MREL pentru astfel de instituții de credit, în condiții similare celor din Regulamentul nr. 575/2013, în cazul în care instituțiile de credit și organismul central sunt stabilite în același stat membru, și să le trateze în ansamblu atunci când evaluează condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Conformitatea cu cerința MREL externă a grupului de rezoluție în ansamblu poate fi asigurată în moduri diferite în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate al fiecărui grup, fie contabilizând exclusiv pasivele eligibile ale organismului central, fie contabilizând pasivele eligibile ale unora sau ale tuturor entităților din cadrul rețelei.
- (15) Pentru a se asigura un nivel adecvat al MREL pentru procedura de rezoluție, autoritățile responsabile cu stabilirea nivelului MREL ar trebui să fie autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție a grupului, respectiv autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, și autoritățile de rezoluție ale altor entități din cadrul grupului supus rezoluției. Orice dezacord între autorități ar trebui să facă obiectul competențelor Autorității bancare europene (ABE), în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁸, sub rezerva condițiilor și a restricțiilor prevăzute în prezenta directivă.

⁸ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei, JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

- (16) Eventualele nerespectări ale cerinței minime TLAC și ale MREL, inclusiv, după caz, eventualele nerespectări ale nivelului combinat al cerinței minime TLAC și al MREL și ale cerinței privind amortizorul de capital combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE, ar trebui abordate în mod adecvat și remediate de autoritățile competente și de autoritățile de rezoluție. Având în vedere că o încălcare a acestor cerințe ar putea constitui un impediment în calea posibilității de rezoluție a instituției sau a grupului, durata procedurilor existente pentru eliminarea obstacolelor din calea posibilității de rezoluție ar trebui redusă pentru a aborda cu celeritate eventualele încălcări ale acestor cerințe. De asemenea, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să interzică anumite distribuiri, să le solicite instituțiilor să modifice profilurile de scadență ale instrumentelor și elementelor eligibile și să pregătească și să pună în aplicare planuri pentru a restabili nivelul cerințelor respective.
- (17) Pentru a asigura o aplicare transparentă a MREL, instituțiile ar trebui să raporteze autorităților lor competente și autorităților de rezoluție și să publice în mod regulat informații privind cerința MREL care li se aplică, nivelurile de pasive eligibile și componența acestor pasive, inclusiv profilul de scadență și ierarhia acestora în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență. În cazul instituțiilor cărora li se aplică cerința minimă TLAC, ar trebui ca frecvențele de raportare în scopuri de supraveghere și de publicare a MREL specifice instituției, în conformitate cu prezenta directivă, să fie coerente cu cele prevăzute în Regulamentul nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC.

(18) Cerința de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acorduri sau în instrumente care creează pasive reglementate de legislația țărilor terțe ar trebui să faciliteze și să amelioreze procesul de recapitalizare internă a pasivelor respective în caz de rezoluție. Sub rezerva adoptării și până la adoptarea, în toate jurisdicțiile țărilor terțe, a cadrelor de recunoaștere legală care să permită rezoluția eficientă la nivel transfrontalier, dispozițiile contractuale, atunci când sunt bine redactate și adoptate pe scară largă, pot oferi o soluție viabilă până la elaborarea unei abordări legale în cadrul dreptului Uniunii sau a unor stimulente pentru încheierea de contracte în temeiul unei legislații a Uniunii. Chiar și în cazul în care există cadre de recunoaștere legală, dispozițiile de recunoaștere contractuale ar trebui să contribuie la conștientizarea de către creditorii care nu operează în temeiul dreptului Uniunii a eventualelor măsuri de rezoluție asupra instituțiilor UE în temeiul dreptului Uniunii. Cu toate acestea, ar putea exista cazuri în care este impracticabil ca instituțiile să includă respectivele clauze contractuale în acorduri sau în instrumente care creează anumite pasive, în special pasive care nu sunt excluse din instrumentul de recapitalizare internă în temeiul Directivei 2014/59/UE, depozite garantate sau instrumente de fonduri proprii. De exemplu, în anumite circumstanțe, poate fi considerată impracticabilă includerea formulării din care decurge recunoașterea contractuală în contracte care au ca obiect pasive, în cazul în care în țara terță respectivă este ilegal ca instituția să includă clauze de recunoaștere contractuală în acorduri sau instrumente care creează pasive reglementate de legislația țării terțe respective, dacă instituția nu are nicio competență la nivel individual să modifice clauzele contractuale, întrucât acestea sunt impuse de protocoale internaționale sau se întemeiază pe condiții standard convenite la nivel internațional ori în cazul în care pasivul care ar face obiectul cerinței de recunoaștere contractuală este condiționat de o încălcare a contractului sau rezultă din garanții, contragaranții sau alte instrumente utilizate în contextul unor operațiuni de finanțare a comerțului.

Cu toate acestea, un refuz de către contraparte de a se angaja să respecte clauza de recunoaștere contractuală în materie de recapitalizare internă nu ar trebui considerat, în sine, drept un motiv de impracticabilitate.

ABE ar trebui să elaboreze proiecte de standarde tehnice, care să fie adoptate de Comisie în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a identifica mai precis cazurile de impracticabilitate. Pe baza acestui standard tehnic și prin materializarea acestuia în funcție de particularitățile pieței în cauză, autoritatea de rezoluție stabilește, în măsura în care consideră necesar, categorii de pasive în cazul cărora ar putea exista motive de impracticabilitate. În acest cadru, ar trebui ca instituția să fie cea care apreciază dacă este impracticabilă introducerea într-un contract sau într-o categorie de contracte a clauzei de recunoaștere în materie de recapitalizare internă. Instituțiile ar trebui să furnizeze în mod regulat informații actualizate autorităților de rezoluție, pentru a le ține la curent despre progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a condițiilor de recunoaștere contractuală. În acest context, instituțiile ar trebui să precizeze contractele sau categoriile de contracte în cazul cărora este impracticabilă introducerea clauzei de recunoaștere în materie de recapitalizare internă. De asemenea, instituțiile ar trebui să motiveze evaluarea respectivă. Autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze o decizie a unei instituții conform căreia este impracticabilă includerea unei formulări din care decurge recunoașterea contractuală într-un interval de timp rezonabil și să ia măsuri pentru a aborda orice evaluări greșite și obstacole din calea posibilității de rezoluție, survenite ca rezultat al neinclunderii unei formulări din care decurge recunoașterea contractuală. Instituțiile ar trebui să fie pregătite să își justifice opinia, dacă acest lucru este solicitat de autoritatea de rezoluție. În plus, pentru a se asigura că nu este afectată posibilitatea de rezoluție a instituțiilor, pasivele în cazul cărora nu sunt incluse dispoziții contractuale relevante nu ar trebui să fie eligibile pentru MREL.

- (20) Este util și necesar să se adapteze competența autorităților de rezoluție de a suspenda, pentru o perioadă determinată, anumite obligații contractuale. În special, ar trebui să fie posibil să se exercite această competență înainte ca banca să intre în procedura de rezoluție și, în special, din momentul în care s-a stabilit că banca este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă să intre în dificultate. Această competență ar permite, de exemplu, ca autoritatea de rezoluție să prevină o nouă deteriorare a condițiilor financiare ale băncii, care poate rezulta, de exemplu, în urma ieșirilor de lichidități, precum și să stabilească dacă sunt prezente condițiile pentru ca banca să intre în procedura de rezoluție și să aleagă cele mai adecvate instrumente de rezoluție. Durata suspendării ar trebui limitată la maximum două zile lucrătoare. În limita acestei perioade maxime, suspendarea poate continua să se aplice după luarea deciziei de rezoluție. Pentru ca competența de moratoriu să fie utilizată în mod proporțional, autoritățile ar trebui să dispună de flexibilitatea de a adapta domeniul de aplicare al moratoriului la nevoile situației în cauză. În plus, acestea ar trebui să aibă posibilitatea de a autoriza, de la caz la caz, anumite plăți — în special, dar fără a se limita la cheltuieli administrative ale instituției. Competența se poate aplica, de asemenea, în ceea ce privește depozitele eligibile. Cu toate acestea, autoritatea de rezoluție ar trebui să evalueze cu atenție caracterul adecvat al aplicării suspendării în cazul anumitor depozite garantate, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, și ar trebui să evalueze riscul care s-ar prezenta dacă aplicarea suspendării cu privire la aceste depozite ar perturba grav funcționarea piețelor financiare.

Autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare, de asemenea, în acest context, inclusiv pe baza planului de rezoluție al instituției, posibilitatea ca procedura de rezoluție să nu fie în cele din urmă declanșată cu privire la instituție, ci ca aceasta să fie lichidată în temeiul legislației naționale în materie de insolvență, și ar trebui, în astfel de cazuri, să ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru realizarea unei coordonări corespunzătoare cu autoritățile naționale competente și pentru a se asigura că moratoriul nu afectează eficacitatea procesului de lichidare în temeiul legislației naționale în materie de insolvență. Pentru a se asigura că, în perioada de suspendare, deponenții nu întâmpină dificultăți financiare, autoritatea de rezoluție poate stabili că aceștia au dreptul la un anumit quantum zilnic de retrageri.

Competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare nu ar trebui totuși să se aplice obligațiilor datorate sistemelor sau participanților la sisteme desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și băncilor centrale, și nici contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA. Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Pentru a se asigura că aceste protecții se aplică în mod corespunzător în situații de criză, menținându-se, în același timp, un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare, precum și pentru alți participanți pe piață, Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată, astfel încât să prevadă că o măsură de prevenire sau de gestionare a crizelor nu ar trebui să fie considerată ca o procedură de insolvență în sine, în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale să fie îndeplinite în continuare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să aducă atingere funcționării unui sistem desemnat în temeiul Directivei 98/26/CE sau dreptului la garanții reale prevăzut în aceeași directivă.

(20a) Un aspect esențial al unei rezoluții eficace constă în a se asigura că, odată ce o instituție intră în procedura rezoluție, contrapărțile sale în privința instrumentelor derivate și a altor contracte financiare nu își pot încheia pozițiile exclusiv ca rezultat al intrării instituției în procedura de rezoluție. Autoritățile de rezoluție au dreptul de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare datorate în temeiul unui contract cu o instituție aflată în rezoluție și au competența de a impune restricții drepturilor contrapărților de a stinge, accelera sau rezilia în alt mod contractele financiare. Aceste cerințe nu se aplică direct contractelor în temeiul unei legislații a unei țări terțe. În absența unui cadru legal pentru recunoașterea transfrontalieră, statele membre ar trebui să impună instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) includerea unei clauze contractuale în contractele financiare relevante, recunoscând în același timp că aceasta poate face obiectul exercitării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de suspendare sau de restrângere a unor drepturi și obligații și respectarea cerințelor prevăzute de articolul 68, ca în situația în care contractul financiar ar fi reglementat de dreptul intern al statului membru în cauză. Pentru a reduce riscul de contaminare, statele membre pot impune întreprinderilor-mamă să se asigure că filialele din țări terțe, care sunt instituții de credit, firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în statul membru în cauză) sau instituții financiare își modifică contractele financiare care sunt garantate ori susținute în alt mod de întreprinderea-mamă sau care includ drepturi de tip „cross-default” în privința întreprinderii-mamă.

- (26) Dat fiind că obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor norme uniforme privind cadrul de redresare și de rezoluție, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre ci, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate să adopte măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum se prevede la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (27) Pentru ca transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive să aibă loc într-o perioadă corespunzătoare, statelor membre ar trebui să li se acorde, pentru a transpune prezenta directivă în legislația lor națională, 18 luni de la data intrării sale în vigoare. Cu toate acestea, dispozițiile privind publicarea de informații ar trebui să fie aplicate de la 1 ianuarie 2024, pentru a garanta că instituțiilor din întreaga Uniune li se acordă o perioadă corespunzătoare pentru a ajunge în mod ordonat la nivelul MREL necesar,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2014/59/UE

- (2) La articolul 2 alineatul (1) punctele 70 și 71, la articolul 36 alineatul (4) litera (d), la articolul 37 alineatul (10) litera (a), la articolul 44 alineatul (3), la articolul 44 alineatul (4), la articolul 44 alineatul (5) litera (a), la articolul 46, la articolul 47 alineatul (1) litera (b) punctul (ii), la articolul 48, la articolul 63 alineatul (1) literele (e), (f) și (j), la articolul 66 alineatul (4) și la secțiunea B punctele 6 și 17 din anexă, „pasive eligibile” se înlocuiește cu „pasive care pot fi recapitalizate intern”, după caz.
- (3) La articolul 2 alineatul (1) se adaugă următorul punct:
„71a. «pasive eligibile» înseamnă pasivele care poate fi recapitalizate intern și care îndeplinesc, după caz, condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3) litera (a).”

(4) La articolul 2 alineatul (1), se introduc următoarele puncte 83a, 83b și 83c:

„83a. «entitate supusă rezoluției» înseamnă:

(a) o entitate stabilită în Uniune, pe care autoritatea de rezoluție a identificat-o, în conformitate cu articolul 12, ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție sau

(b) o instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, în privința căreia planul de rezoluție elaborat în conformitate cu articolul 10 prevede măsuri de rezoluție.

83b. «grup supus rezoluției» înseamnă:

(a) o entitate supusă rezoluției și filialele sale care nu sunt:

(i) entități supuse rezoluției, ele însele sau

(ii) filiale ale altor entități supuse rezoluției sau

(iii) entități stabilite într-o țară terță care nu sunt incluse în grupul supus rezoluției în conformitate cu planul de rezoluție și filialele lor;

(b) instituțiile de credit afiliate unui organism central, organismul central și orice instituție aflată sub controlul organismului central, în cazul în care una dintre aceste entități este o entitate supusă rezoluției.

83c. «instituție de importanță sistemică globală» (G-SII) înseamnă o G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 132 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;...”

(4a) La articolul 10 alineatul (6), se adaugă următorul paragraf:

„Planul de rezoluție este revizuit, după caz, după punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție sau după exercitarea competențelor menționate la articolul 59.

La stabilirea termenelor menționate la articolul 10 alineatul (7) literele (o) și (p), autoritatea de rezoluție ia în considerare termenul pentru a se conforma cerinței menționate la articolul 104b din Directiva 2013/36/UE.”

(4b) La articolul 10 alineatul (7), litera (o) se înlocuiește cu următorul text:

„(o) cerințele menționate la articolele 45g și 45f, precum și un termen pentru a ajunge la nivelul respectiv, după caz;”.

(4c) La articolul 10 alineatul (7), litera (p) se înlocuiește cu următorul text:

„(p) în cazul în care autoritatea de rezoluție aplică articolul 45b alineatul (3), un termen pentru conformare de către entitatea supusă rezoluției.”

(4d) La articolul 10 alineatul (7), se adaugă următorul paragraf:

„La stabilirea termenelor menționate la literele (o) și (p) de la primul paragraf, planul de rezoluție asigură că termenele respective sunt adecvate și iau în considerare:

(i) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;

(ii) accesul limitat la piețele de capital pentru pasivele eligibile;

(iii) recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45f.”

(5) La articolul 12, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale sucursalelor semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, elaborează planul de rezoluție a grupului. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile care se impun în ceea ce privește:

(a) întreprinderea-mamă din Uniune;

(b) filialele ce fac parte din grup și sunt situate în Uniune;

(c) entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) și

(d) sub rezerva titlului VI, filialele care fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.

În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție identifică pentru fiecare grup:

(a) entitățile supuse rezoluției;

(b) grupurile supuse rezoluției.”

(6) La articolul 12 alineatul (3), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) stabilește măsurile de rezoluție prevăzute a fi luate de entitățile supuse rezoluției în scenariile menționate la articolul 10 alineatul (3) și implicațiile acestor măsuri de rezoluție pentru celelalte entități din grup menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), pentru întreprinderea-mamă și pentru instituțiile-filiale;

(b) examinează în ce măsură instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților supuse rezoluției stabilite în Uniune, inclusiv măsurile care vizează facilitarea achiziționării, de către un terț din grup în ansamblul său, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate de mai multe entități din grup, sau în cazul anumitor entități din grup sau al anumitor grupuri supuse rezoluției și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;”.

(7) La articolul 12 alineatul (3), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, pe care autoritățile de rezoluție relevante intenționează să le ia în cazul entităților din cadrul grupului supus rezoluției;”.

- (8) La articolul 12 alineatul (3) se adaugă următoarea literă (a1):

„(a1) în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, prezintă măsurile de rezoluție prevăzute în cazul entităților supuse rezoluției din cadrul fiecărui grup supus rezoluției și efectele acestor măsuri asupra:

- (i) altor entități din grup care fac parte din același grup supus rezoluției și
- (ii) altor grupuri supuse rezoluției;”.

- (9) La articolul 13 alineatul (4) se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„În cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, planificarea măsurilor de rezoluție menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (a1) se include într-o decizie comună, astfel cum se menționează la primul paragraf.”

- (10) La articolul 13 alineatul (6), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială care nu este de acord cu planul de rezoluție a grupului ia propria sa decizie și, după caz, identifică entitatea supusă rezoluției și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru grupul supus rezoluției compus din entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale ale autorităților de rezoluție care și-au exprimat dezacordul este motivată temeinic și prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului care a fost propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție și ale autorităților competente. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.”.

(11) La articolul 16 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție a grupului aplicând, în cazul entităților din grup care sunt supuse rezoluției, instrumente și competențe de rezoluție, evitând totodată, pe cât posibil, orice consecință negativă semnificativă asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care se situează entitățile sau filialele din grup, ale altor state membre sau ale Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de acele entități din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace. Autoritățile de rezoluție ale grupului notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.”

(12) La articolul 16, se adaugă următorul alineat (4):

„Statele membre se asigură că, în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, autoritățile menționate la alineatul (1) evaluează posibilitatea de rezoluție a fiecărui grup supus rezoluției în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de rezoluție a grupului în ansamblul său și se efectuează în temeiul procedurii decizionale prevăzute la articolul 13.”

(12a) După articolul 16 se introduce un nou articol 16a:

„Articolul 16a

Competența de a interzice anumite distribuiri

(1) În cazul în care o entitate respectă simultan cerința privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința privind amortizorul combinat definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE și, în același timp,

(i) cerințele menționate la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

(ii) cerințele menționate la articolele 45c și 45d atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă,

autoritatea de rezoluție a entității respective are competența de a interzice entității să distribuie, în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatele (2) și (3), mai mult decât suma maximă distribuibilă referitoare la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile („M-MDA”), calculată în conformitate cu alineatul (4), prin oricare dintre următoarele acțiuni:

(a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu capitalul comun de rangul 1;

(b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor sau plata unei remunerații variabile dacă obligația de plată a fost creată la un moment când entitatea nu îndeplinea cerințele privind amortizorul combinat;

(c) efectuarea de plăți legate de instrumente suplimentare de rangul 1.

În cazul în care entitatea se află în situația menționată la primul paragraf, aceasta informează imediat autoritatea de rezoluție despre încălcare.

(2) În situația menționată la alineatul (1), autoritatea de rezoluție a entității, după consultarea autorității competente, evaluează fără întârzieri inutile dacă să își exercite sau nu competența menționată la alineatul (1), ținând seama de următoarele elemente:

- (a) motivul, durata și amploarea încălcării, precum și impactul acesteia asupra posibilității de rezoluție;
- (b) evoluția situației financiare a entității și probabilitatea că aceasta ar putea, în viitorul apropiat, să îndeplinească condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (a);
- (c) eventualitatea ca entitatea să fie capabilă să asigure conformitatea cu cerințele menționate la alineatul (1) într-un interval de timp rezonabil;
- (d) în cazul în care entitatea nu este în măsură să înlocuiască pasivele care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3), indiferent dacă această incapacitate este de natură specifică sau cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe;
- (e) dacă exercitarea competenței menționate la alineatul (1) este mijlocul cel mai adecvat și proporțional pentru abordarea situației entităților, pe baza potențialului său impact atât asupra condițiilor de finanțare, cât și a posibilității de rezoluție a entității în cauză.

Autoritatea de rezoluție își repetă evaluarea oportunității de a exercita competența menționată la alineatul (1) cel puțin o dată pe lună pe durata încălcării, atât timp cât entitatea continuă să se afle în situația menționată la alineatul (1).

(3) Dacă autoritatea de rezoluție evaluează că entitatea se află încă în situația menționată la alineatul (1) în termen de șase luni de la notificarea unei astfel de situații, autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, își exercită competența menționată la alineatul (1), cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție evaluează că sunt îndeplinite cel puțin două dintre următoarele condiții:

- (i) încălcarea este cauzată de o perturbare gravă a funcționării piețelor financiare, care generează tensiuni majore pe piață, la nivelul mai multor segmente ale piețelor financiare;
- (ii) perturbarea menționată la punctul (i) duce nu numai la creșterea volatilității prețurilor pentru instrumentele de fonduri proprii și pasive eligibile ale entității sau la creșterea costurilor pentru entitate, ci duce la închiderea totală sau parțială a unor piețe care împiedică entitatea să emită instrumente de fonduri proprii și de pasive eligibile pe piețe;
- (iii) închiderea piețelor menționată la punctul (ii) este constatată nu numai pentru entitatea în cauză, ci și pentru mai multe alte entități;
- (iv) perturbarea menționată la punctul (i) împiedică entitatea în cauză să emită instrumente de fonduri proprii și de pasive eligibile într-un volum suficient pentru a remedia încălcarea;
- (v) o exercitare a competenței prevăzute la alineatul (1) are efecte de propagare negative pentru o parte a sectorului bancar, care pot submina stabilitatea financiară.

În cazul în care se aplică derogarea prevăzută la paragraful precedent, autoritatea de rezoluție notifică autoritatea competentă cu privire la decizia sa și își explică evaluarea în scris.

Autoritatea de rezoluție își repetă în fiecare lună evaluarea condițiilor de la paragraful precedent pentru a evalua dacă excepția poate fi aplicată.

(4) «M-MDA» se calculează prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). Oricare dintre măsurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) reduce «M-MDA».

(5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) constă în:

- (a) profiturile intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricăror distribuiri de profituri sau a oricăror plăți aferente măsurilor menționate la alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

plus

- (b) profiturile la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricăror distribuiri de profituri sau a oricăror plăți aferente măsurilor menționate la alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

minus

- (c) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat ar fi reținute.

(6) Factorul este stabilit după cum urmează:

- (a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în prima cuartilă (cea inferioară) a cerinței de amortizor combinat, factorul este 0;

- (b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a doua cuartilă a cerinței de amortizor combinat, factorul este 0,2;
- (c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a treia cuartilă a cerinței de amortizor combinat, factorul este 0,4;
- (d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a patra cuartilă (cea superioară) a cerinței de amortizor combinat, factorul este 0,6;

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei cuartile a cerinței de amortizor combinat se calculează după cum urmează:

$$\textit{Limita inferioară a cuartilei} = \frac{\textit{cerința amortizorului combinat}}{4} \times (Qn - 1)$$

$$\textit{Limita superioară a cuartilei} = \frac{\textit{cerința amortizorului combinat}}{4} \times Qn$$

«Q_n» indică numărul ordinal al cuartilei în cauză.”

(12aa) La articolul 17, textul „instituție” se înlocuiește cu „entitate”.

(13) La articolul 17 alineatul (3), se introduce următorul paragraf:

„În termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (1), entitatea propune autorității de rezoluție posibile măsuri și un calendar aferent pentru a se asigura respectarea de către instituție a articolului 45f sau a articolului 45g și a cerinței menționate la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE, în cazul în care un obstacol important în calea posibilității de rezoluție este cauzat de o situație în care:

- (a) entitatea îndeplinește, în același timp, cerința de amortizor combinat definită la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE și la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, dar, în același timp, aceasta nu îndeplinește cerința de amortizor combinat definită la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE și cerințele menționate la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau cerințele menționate la articolele 45c și 45d atunci când calcularea acestora se face în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă; sau
- (b) entitatea nu respectă cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau cerințele menționate la articolele 45c și 45d.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse ia în considerare motivele care au condus la obstacolul în cauză. Autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă, evaluează eficiența măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.”

(14) La articolul 17 alineatul (5), se introduce următoarea literă (h1):

„(h1) să impună unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) obligația de a prezenta un plan de restabilire a conformității cu articolele 45f sau 45g exprimate ca valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cu cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE și cu cerințele menționate la articolele 45f sau 45g, exprimate ca procentaj din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”.

(15) La articolul 17 alineatul (5), se introduce următoarea literă (j1):

„(j1) să solicite unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să modifice profilul de scadență al instrumentelor de fonduri proprii, după obținerea acordului autorității competente, și al pasivelor eligibile menționate la articolul 45b sau al elementelor menționate la articolul 45g alineatul (3) literele (a) și (b) pentru a se asigura conformitatea permanentă cu articolul 45f sau cu articolul 45g.”

(16) La articolul 17 alineatul (5) literele (i) și (j), „articolele 45” și „articolului 45” se înlocuiesc cu „articolul 45f” și cu „articolului 45g”.

(17) La articolul 18, alineatele (1)-(7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate entitățile supuse rezoluției și filialele acestora care sunt entități menționate la articolul 1 alineatul (1) și fac parte din grup.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl vor transmite filialelor aflate sub supravegherea lor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul este întocmit după consultarea autorităților competente și analizează obstacolele de fond din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și modul de exercitare a competențelor de rezoluție în privința grupului și grupurilor supuse rezoluției atunci când un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului economic al instituției și recomandă acele măsuri proporționale și specifice care, în opinia autorității, sunt necesare sau adecvate pentru a elimina aceste obstacole.

În cazul în care obstacolul care afectează posibilitatea de rezoluție a grupului este cauzat de o situație a unei entități a grupului menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție a grupului notifică evaluarea sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniune după ce consultă autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției și autoritățile de rezoluție ale instituțiilor-filiale.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de abordare a obstacolelor identificate în raport.

În cazul în care obstacolele respective sunt cauzate de o situație a unei entități din grup menționate la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, întreprinderea-mamă din Uniune, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (2), propune autorității de rezoluție a grupului posibile măsuri și un calendar aferent pentru a se asigura că entitatea grupului este în conformitate cu articolul 45f sau 45g, exprimată ca valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cu cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE și cu cerințele menționate la articolele 45f și 45g, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse ia în considerare motivele care au condus la obstacolul în cauză. Autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, toate măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție ale grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor care țin seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.

(5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării unor eventuale observații de către întreprinderea-mamă din Uniune. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu a prezentat eventuale observații, decizia comună se ia în termen de o lună de la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3).

Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de rezoluție, cauzate de o situație menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă, în conformitate cu alineatul (3), eventuale observații.

Decizia comună este motivată și este prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

La cererea unei autorități competente, ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absența unei decizii comune în termenul menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului, după consultarea autorităților de rezoluție ale entităților supuse rezoluției, în cazul în care acestea sunt distincte de cea dintâi, ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele exprimate de alte autorități de rezoluție. Autoritatea de rezoluție a grupului transmite decizia întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, la finalul perioadei relevante menționate la alineatul (5), una dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada relevantă menționată la alineatul (5) se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE își ia decizia în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei relevante menționate la alineatul (5) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(6a) În absența unei decizii comune în termenul menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a entității relevante supuse rezoluției ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului supus rezoluției.

Decizia se motivează temeinic și ține seama de opiniile și rezervele autorităților de rezoluție ale altor entități din același grup supus rezoluției și ale autorității de rezoluție a grupului. Autoritățile de rezoluție competente transmit decizia entității supuse rezoluției.

Dacă, la finalul perioadei relevante menționate la alineatul (5), una dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada relevantă menționată la alineatul (5) se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE își ia decizia în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei relevante menționate la alineatul (5) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției.

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu sunt entități supuse rezoluției iau propriile decizii privind măsurile adecvate care urmează să fie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4). Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei și entității supuse rezoluției în cauză, precum și autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției și, în cazul în care este distinctă de cea dintâi, autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, la finalul perioadei relevante menționate la alineatul (5), una dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada relevantă menționată la alineatul (5) se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei relevante menționate la alineatul (5) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.”

(20) La articolul 32 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante sau a pasivelor eligibile menționate la articolul 45g alineatul (3) litera (a) în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), măsuri ce vizează instituția în cauză;”.

(20a) Se introduce următorul articol 32a:

„Articolul 32a

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și toate instituțiile de credit afiliate, atunci când organismul central și instituțiile de credit afiliate, în ansamblu, îndeplinesc condițiile de la articolul 32 alineatul (1).”

(21) La articolul 33, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

(3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unui holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate holding financiară intermediară, planul de rezoluție prevede că societatea holding financiară intermediară este identificată ca o entitate supusă rezoluției, iar statele membre se asigură că măsurile de rezoluție în sensul rezoluției grupului sunt luate în ceea ce privește societatea holding financiară intermediară. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție nu iau măsuri de rezoluție în sensul rezoluției grupului în ceea ce privește societatea holding cu activitate mixtă.

(4) În temeiul dispozițiilor alineatului (3) al prezentului articol și în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) entitatea este o entitate supusă rezoluției;

(b) cel puțin una dintre filialele entității care sunt instituții, dar nu entități supuse rezoluției respectă condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1);

(c) activele și pasivele filialelor respective sunt de așa natură încât intrarea lor în dificultate pune în pericol întregul grup supus rezoluției, iar măsurile de rezoluție care vizează entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) sunt necesare fie pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții, fie pentru rezoluția întregului grup relevant supus rezoluției.”

(21a) Se introduce următorul articol 33a:

„Articolul 33a

Competența de a suspenda anumite obligații

„(1) Fiecare stat membru se asigură că autoritățile sale de rezoluție au competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare la care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) este parte, în cazul în care autoritatea de rezoluție, după ce s-a stabilit că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă să intre în dificultate în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a), decide că exercitarea competenței de suspendare este necesară pentru a se evita deteriorarea suplimentară a condițiilor financiare ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) ori de a stabili că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (b) și (c) ori de a alege instrumentele de rezoluție cele mai adecvate.

Decizia de exercitare a competenței de suspendare pentru a se evita deteriorarea suplimentară a condițiilor financiare ale instituției sau pentru a se stabili că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (b) și (c) este luată de autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, care răspunde la consultare în timp util pentru a evita ieșirile de lichidități din intervalul de timp respectiv.

(2) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și băncilor centrale.

Autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare și de a stabili domeniul de aplicare al respectivei competențe în funcție de nevoile cazului concret. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție caracterul adecvat al prelungirii suspendării în cazul depozitelor eligibile, în conformitate cu definiția de la articolul 2 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/49/UE, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

Atunci când își exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție pot decide ca deponenții să aibă acces la un quantum zilnic adecvat.

(3) Perioada de suspendare în temeiul alineatului (1) este cât mai scurtă posibil și nu depășește perioada minimă pe care autoritatea de rezoluție o consideră absolut necesară pentru scopurile indicate la alineatul (1) de la prezentul articol și, în orice caz, nu depășește perioada dintre publicarea unei notificări de suspendare în temeiul alineatului (7) și miezul nopții în statul membru al autorității de rezoluție a instituției sau entității, de la finalul zilei de lucru care urmează publicării respective.

(4) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare și iau în considerare normele naționale existente, precum și competențele de supraveghere și competențele judiciare, pentru a proteja drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura de insolvență. Autoritățile de rezoluție au în vedere, în special, aplicarea potențială a procedurilor naționale de insolvență în ceea ce privește instituția sau entitatea, ca urmare a constatării menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (b) și iau măsurile pe care le consideră adecvate pentru a asigura o coordonare corespunzătoare cu autoritățile administrative sau judiciare naționale.

(5) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare ale unei instituții sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapărților acestei instituții în temeiul aceluiași contract se suspendă în același interval de timp.

(6) O obligație de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării prevăzute la alineatul (1) devine exigibilă imediat după expirarea perioadei respective.

(7) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție notifică instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența de a suspenda anumite obligații după stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra sau este susceptibilă de a intra în dificultate în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea unei decizii de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin care obligațiile sunt suspendate în temeiul prezentului articol și a condițiilor și perioadei de suspendare prin mijloacele menționate la articolul 83 alineatul (4).

(8) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor cuprinse în dreptul național al statelor membre care acordă competențe de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare înainte de stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) sau aplicabile instituțiilor care urmează să fie lichidate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență și care depășesc domeniul de aplicare și durata prevăzută la acest articol. Aceste competențe se exercită în conformitate cu domeniul de aplicare, durata și condițiile prevăzute în legislația națională relevantă. Condițiile prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere condițiilor legate de această competență de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare.”

(9) Statele membre stabilesc că, în cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție poate de asemenea exercita competența de a impune restricții creditorilor garantați ai instituției în legătură cu oricare dintre activele instituției sau entității respective pentru aceeași durată. Se aplică dispozițiile de la articolul 70 alineatele (2)-(4).

(10) Statele membre stabilesc că, în cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție poate de asemenea exercita competența de a suspenda, pentru aceeași durată, drepturile de reziliere ale oricărei părți la un contract încheiat cu instituția respectivă. Se aplică dispozițiile de la articolul 71 alineatele (2)-(8).

(11) În cazul în care, după stabilirea faptului că o instituție este în curs de a intra sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolul 32 alineatul (1) litera (a), o autoritate de rezoluție și-a exercitat oricare dintre competențele prevăzute la alineatul (1), (9) sau (10) de la prezentul articol, și dacă ulterior sunt luate măsuri de rezoluție cu privire la instituția respectivă, autoritatea de rezoluție nu își exercită competențele prevăzute la articolul 69 alineatul (1), la articolul (70) sau la articolul (71) cu privire la respectiva instituție.”

(22) La articolul 44 alineatul (2), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, sau față de CPC-urile centrale din țări terțe recunoscute de ESMA;”.

(22a) La articolul 44 alineatul (2), se introduce litera (h):

„(h) datorii către instituții sau entități menționate la articolul (1) alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, care fac parte din același grup supus rezoluției fără a fi ele însele entități supuse rezoluției, indiferent de scadența lor, cu excepția cazului în care aceste datorii au o poziție ierarhică sub alte datorii negarantate obișnuite în temeiul dreptului național relevant al statului membru participant care stabilește ierarhia creanțelor aplicabile la data transpunerii prezentei directive.

În cazul în care se aplică paragraful anterior, autoritatea de rezoluție a filialei relevante care nu este o entitate supusă rezoluției evaluează dacă valoarea instrumentelor care sunt conforme cu articolul 45g alineatul (3) este suficientă pentru a sprijini punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.”

(22b) La articolul 44 alineatul (3), după ultimul paragraf se introduce următorul paragraf:

„Autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă datoriile față de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, care fac parte din același grup supus rezoluției fără a fi ele însele entități supuse rezoluției și care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie în temeiul alineatului (2) litera (h) din prezentul articol, ar trebui să fie excluse total sau parțial, în temeiul literelor (a)-(d) de la prezentul alineat, pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție.”

(23) Articolul 45 se înlocuiește cu următoarele articole:

„Articolul 45

Aplicarea și calcularea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Statele membre se asigură că instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile în cazurile în care sunt impuse de articolele 45-45h și în conformitate cu acestea.

(2) Cerința menționată la alineatul (1) se calculează în conformitate cu articolul 45c alineatul (3), (3a) sau (4), după caz, ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile și se exprimă ca procentaj din:

(a) cuantumul total al expunerii la risc al entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) indicatorul de măsurare a expunerii totale al entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Derogare de la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Prin derogare de la articolul 45, autoritățile de rezoluție acordă derogare de la cerința stabilită la articolul 45 alineatul (1) instituțiilor de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care, conform dreptului național, nu sunt autorizate să primească depozite în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) aceste instituții vor fi lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42 și prevăzute pentru aceste instituții;

(b) procedurile naționale de insolvență respective sau celelalte tipuri de proceduri vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(2) Instituțiile care beneficiază de derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) nu fac parte din consolidarea menționată la articolul 45f alineatul (1).

Articolul 45b

Pasivele eligibile pentru entitățile supuse rezoluției

(1) Pasivele eligibile sunt incluse în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale entităților supuse rezoluției numai în cazul în care acestea îndeplinesc condițiile menționate la articolul 72a, cu excepția articolului 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care prezenta directivă se referă la cerințele prevăzute la articolul 92a sau la articolul 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pasivele eligibile în sensul acestor articole constau în pasivele eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 72k din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și stabilite în conformitate cu partea II titlul I capitolul 5a din regulamentul respectiv.

(2) Prin derogare de la articolul 72a alineatul (2) litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, datoriile care decurg din instrumente de datorie cu caracteristici de instrumente derivate, cum ar fi instrumentele financiare structurate, se includ în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) quantumul principal al pasivului care rezultă din instrumentul de datorie este cunoscut înainte de momentul emiterii, este fix sau în creștere și nu este afectat de nicio caracteristică de instrument derivat sau instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează quantumul creanței în caz de rezoluție;

(b) poziția pasivului care decurge din instrumentul de datorie sau a elementului derivat integrat poate fi evaluată zilnic prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă pentru un instrument echivalent fără risc de credit, în conformitate cu articolele 104 și 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 // sau instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează quantumul creanței în caz de rezoluție;

(c) instrumentul de datorie, inclusiv caracteristica de instrument derivat pe care o conține acesta, nu face obiectul vreunui acord de compensare, iar evaluarea acestuia nu face obiectul articolului 49 alineatul (3).

Datoriile menționate la primul paragraf sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile doar pentru partea care corespunde cuantumului menționat la primul paragraf litera (a).

(2a) Pasivele emise de o filială stabilită în Uniune care face parte din același grup supus rezoluției ca entitatea supusă rezoluției către un acționar existent care nu face parte din același grup supus rezoluției se includ în cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale entităților supuse rezoluției, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor de mai jos:

- (a) acestea sunt emise în conformitate cu articolul 45g alineatul (3) litera (a);
- (b) exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu astfel de pasive în conformitate cu articolele 59 sau 62 nu influențează controlul exercitat de entitatea supusă rezoluției asupra filialei;
- (c) acestea nu depășesc o valoare determinată prin deducerea cuantumului menționat la punctul (i) din cuantumul menționat la punctul (ii):
 - (i) suma pasivelor emise pentru și cumpărate de către entitatea supusă rezoluției, fie direct, fie indirect, prin intermediul altor entități din cadrul aceluiași grup supus rezoluției și cuantumul fondurilor proprii emise în conformitate cu articolul 45g alineatul (3) litera (b);
 - (ii) cuantumul necesar în conformitate cu articolul 45g alineatul (1).

(3) Fără a aduce atingere cerinței minime de la articolul 45c alineatul (3a) și de la articolul 45d alineatul (1) litera (a), autoritățile de rezoluție se asigură că o parte a cerinței menționate la articolul 45f, egală cu 8 % din totalul pasivelor, inclusiv fonduri proprii, este întrunită de către entitățile supuse rezoluției care sunt G-SII sau de entitățile supuse rezoluției care fac obiectul articolului 45c alineatele (3a) și (3b) prin fonduri proprii și instrumente care îndeplinesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv. La cererea unei entități supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție poate permite ca un nivel mai mic de 8 % din totalul pasivelor, inclusiv fonduri proprii, dar mai mare decât cuantumul rezultat din aplicarea formulei $(1 - X1/X2) \times 8 \%$ din totalul pasivelor, inclusiv fonduri proprii, să fie îndeplinit de entitățile supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b) prin fonduri proprii și instrumente care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv, atâta timp cât sunt întrunite condițiile (a), (b) și (c) de la articolul 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, unde, respectând limita care reprezintă proporția reducerii posibilă în temeiul articolului 72b alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013:

$X1 = 3,5 \%$ din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

$X2 =$ cuantumul reprezentat de suma dintre (i) 18 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și (ii) cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE.

(4) În cazul entităților supuse rezoluției care nu sunt nici G-SII, nici entități supuse rezoluției care fac obiectul articolului 45c alineatele (3a) și (3b), autoritatea de rezoluție poate decide că o parte a cerinței menționate la articolul 45f, până la 8 % din totalul pasivelor entității, inclusiv fonduri proprii, sau până la valoarea formulei menționate la alineatul (6), oricare dintre cele două cuantumuri este mai mare, este întrunită prin fonduri proprii și instrumente care îndeplinesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) pasivele nesubordonate menționate la alineatele (1) și (2) au același rang de prioritate în ierarhia procedurii naționale de insolvență ca și anumite pasive care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3);
- (b) riscul ca, în urma aplicării prevăzute a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie a pasivelor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), creditorii ale căror creanțe rezultă din aceste pasive să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență;
- (c) cuantumul pasivelor subordonate nu depășește cuantumul necesar pentru ca creditorii menționați la litera (b) să nu suporte pierderi peste nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență.

În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, dintr-o categorie de pasive care include pasive eligibile, cuantumul pasivelor care prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau cu articolul 44 alineatul (3) se ridică în total la peste 10 % din categoria respectivă, comitetul evaluează riscurile menționate la litera (b) de la al doilea paragraf.

(5) În sensul alineatelor (3) și (4), datoriile derivate sunt incluse în pasivele totale pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

Fondurile proprii ale unei entități, utilizate pentru conformarea la cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE, sunt eligibile pentru conformarea la cerința menționată la alineatele (3) și (4).

(6) Prin derogare de la alineatul (3), autoritatea de rezoluție poate decide că cerința menționată la articolul 45f este îndeplinită de entitățile supuse rezoluției care sunt G-SII sau de entitățile supuse rezoluției care fac obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b) prin instrumente care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatele (3)-(5) din respectivul regulament, în măsura în care suma acestor instrumente și a fondurilor proprii ale entității ca urmare a obligației acesteia de a se conforma cerințelor menționate la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE, la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45c alineatul (3a) și la articolul 45f nu depășește valoarea cea mai mare dintre 8 % din totalul pasivelor entității, inclusiv fonduri proprii, și cuantumul care rezultă din aplicarea formulei $Ax2+Bx2+C$, unde A, B și C au următoarele valori:

A= cuantumul rezultat din cerința menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (pilonul 1)

B= cuantumul rezultat din cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE (pilonul 2R)

C= cuantumul rezultat din cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE (cerința privind amortizorul de capital combinat).

(7) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (6) cu privire la entitățile supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b) și care îndeplinesc una dintre condițiile de mai jos, atât timp cât numărul entităților identificate supuse rezoluției nu depășește 30 % din numărul total al entităților supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b), pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45f:

(a) cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE reflectă faptul că entitatea supusă rezoluției care este o G-SII sau face obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b) se numără printre cele 20 % cele mai riscante instituții pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 sau

(b) în cazul în care, în cursul evaluării precedente a posibilității de rezoluție, au fost identificate obstacole semnificative în calea acestei posibilități și:

(i) nu a fost luată nicio măsură de remediere în urma aplicării competențelor menționate la articolul 17 alineatul (5) în termenul impus de autoritatea de rezoluție sau

(ii) obstacolul semnificativ identificat nu poate fi abordat prin niciuna dintre competențele menționate la articolul 17 alineatul (5), iar exercitarea competenței menționate la alineatul (6) ar compensa parțial sau total impactul negativ al obstacolului asupra posibilității de rezoluție sau

(c) autoritatea de rezoluție consideră că fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție preferate a entității sunt limitate, având în vedere dimensiunea entității, gradul său de interconectare, natura, amploarea, riscurile și complexitatea activităților sale, statutul său juridic și structura acționariatului său.

În sensul limitei menționate la primul paragraf, autoritatea de rezoluție rotunjește numărul care rezultă din calcul la cel mai apropiat număr întreg.

Statele membre pot, ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, inclusiv, în special, numărul de entități supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac obiectul articolului 45c alineatul (3a) sau (3b) pentru care autoritatea națională de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45f, să stabilească procentul menționat la primul paragraf la un nivel mai mare de 30 %.

(8) Deciziile menționate la alineatele (4) și (6) sunt adoptate de autoritatea de rezoluție în consultare cu autoritatea competentă.

Atunci când adoptă deciziile menționate la alineatele (4) și (6), autoritățile de rezoluție iau în considerare de asemenea:

(a) adâncimea pieței pentru instrumentele instituției menționate la primul paragraf, prețul unor astfel de instrumente existente și timpul necesar pentru a executa eventualele tranzacții necesare în vederea respectării deciziilor menționate la primul paragraf;

(b) cuantumul instrumentelor de pasive eligibile care îndeplinesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu o scadență reziduală mai mică de un an începând de la data deciziei de aplicare a acestei cerințe cu scopul de a face ajustări cantitative la cerința menționată la primul paragraf;

(c) disponibilitatea și valoarea instrumentelor care îndeplinesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția celor menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din regulamentul respectiv;

(d) dacă cuantumul pasivelor excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), care, în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, au o poziție ierarhică egală sau inferioară pasivelor eligibile cu cel mai înalt rang, este semnificativ în comparație cu pasivele eligibile și fondurile proprii ale unei instituții.

În cazul în care cuantumul pasivelor excluse menționate la litera (d) nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale unei instituții, cuantumul exclus este considerat a fi nesemnificativ. Peste această limită, autoritățile de rezoluție sunt cele care evaluează dacă pasivele excluse sunt semnificative.

(e) modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității, precum și stabilitatea acesteia și capacitatea sa de a contribui la economie;

(f) impactul unor eventuale costuri de restructurare privind recapitalizarea entității.

Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este stabilită de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, pe baza următoarelor criterii:

(a) necesitatea de a garanta faptul că grupul supus rezoluției poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;

(b) necesitatea de a garanta, după caz, faptul că entitatea supusă rezoluției și filialele sale care sunt instituții, dar care nu sunt entități supuse rezoluției dețin suficiente pasive eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și, respectiv, rata fondurilor proprii totale și indicatorul efectului de levier ale entităților relevante pot fi readuse la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;

(c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse din recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (3) sau ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea supusă rezoluției deține alte pasive eligibile suficiente pentru a garanta că pierderile ar putea fi absorbite și că rata fondurilor proprii totale sau, după caz, indicatorul efectului de levier ale entității supuse rezoluției ar putea fi readuse la un nivel care să îi permită acesteia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;

(d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;

(f) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, în special din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării entității cu alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.

(2) În cazul în care planul de rezoluție prevede adoptarea unei măsuri de rezoluție în conformitate cu scenariile de rezoluție relevante menționate la articolul 10 alineatul (3), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se ridică la un quantum suficient pentru a se asigura că:

(a) pierderile pe care urmează să le suporte entitatea sunt absorbite în întregime («absorbția pierderilor»);

(b) entitatea supusă rezoluției sau filialele acesteia care sunt instituții, dar nu entități supuse rezoluției sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, cu Directiva 2014/65/UE sau cu o legislație echivalentă pentru o perioadă de timp adecvată, care nu depășește un an («recapitalizare»).

Atunci când planul de rezoluție prevede lichidarea entității în temeiul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente, autoritatea de rezoluție evaluează dacă este justificată limitarea cerinței prevăzute la articolul 45 alineatul (1) pentru entitatea respectivă, astfel încât să nu depășească un quantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

Evaluarea realizată de autoritatea de rezoluție apreciază, în special, limita menționată la paragraful anterior în ceea ce privește orice posibil impact asupra stabilității financiare și asupra riscului de contagiune în cadrul sistemului financiar.

(3) În cazul entităților supuse rezoluției, quantumul menționat la alineatul (2) cuprinde următoarele:

(a) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității supuse rezoluției, la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției și

(ii) quantumul recapitalizării care permite grupului supus rezoluției rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției după punerea în aplicare a măsurii de rezoluție;

(b) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității supuse rezoluției la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției și

(ii) quantumul recapitalizării care permite grupului supus rezoluției rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției după punerea în aplicare a măsurii de rezoluție.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept quantumul calculat în conformitate cu litera (a) a prezentului alineat, împărțit la quantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept quantumul calculat în conformitate cu litera (b) a prezentului alineat, împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b), autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE.

Atunci când stabilește quantumurile recapitalizării menționate în paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

(a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru quantumul total relevant al expunerilor la risc sau quantumul expunerii pentru calcularea efectului de levier, astfel cum sunt ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție și

(b) după consultarea autorității competente, ajustează în sensul scăderii sau creșterii cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE pentru a stabili cerința aplicabilă entității supuse rezoluției după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința prevăzută la primul paragraf litera (a) punctul (ii) cu un quantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea menține un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care să nu depășească un an («amortizorul privind încrederea pieței»).

În cazul în care se aplică paragraful anterior, amortizorul privind încrederea pieței este egal cu cerința privind amortizorul combinat menționată la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, cu excepția cerinței menționate la litera (a) a dispoziției respective, care s-ar aplica după aplicarea instrumentelor de rezoluție.

Acest quantum este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil ca un quantum mai scăzut să fie suficient pentru a menține încrederea pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție, cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar excepțional, în afara contribuțiilor generate prin mecanisme de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 101 alineatul (2) și cu articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție. Acest quantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că un nivel mai ridicat este necesar pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție, cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar excepțional, în afara contribuțiilor generate prin mecanisme de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 101 alineatul (2) și cu articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE pentru o perioadă de timp adecvată care să nu depășească un an.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerințele menționate la articolele 104a și 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE în privința entităților supuse rezoluției, la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției, în cazul în care grupul supus rezoluției nu face, ca atare, obiectul respectivelor cerințe în conformitate cu directiva respectivă.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (1), în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3a) Pentru entitățile supuse rezoluției care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care fac parte dintr-un grup supus rezoluției în cazul căruia valoarea totală a activelor depășește 100 de miliarde EUR, nivelul cerinței menționate la alineatul (3) este cel puțin egal cu („cerință aferentă pilonului 1 pentru bănci de prim rang”):

(a) 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) și

(b) 5% când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b).

Prin derogare de la articolul 45b, entitățile supuse rezoluției menționate la paragraful anterior îndeplinesc nivelul cerinței menționat în prezentul alineat, care este egal cu 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) și cu 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), cu pasive eligibile care îndeplinesc toate condițiile menționate la alineatul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția alineatelor (3)-(5) de la articolul 72b din respectivul regulament, cu pasive menționate la articolul 45b alineatul (2a) sau cu fonduri proprii.

(3b) Autoritățile de rezoluție pot decide, după consultarea autorităților competente, să aplice cerințele minime prevăzute la alineatul (3a) entităților supuse rezoluției care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care fac parte dintr-un grup supus rezoluției în cazul căruia valoarea totală a activelor se situează sub 100 de miliarde EUR și pe care autoritatea de rezoluție le evaluează ca fiind în mod rezonabil susceptibile de a prezenta un risc sistemic dacă se află în dificultate.

Atunci când adoptă deciziile menționate în paragraful precedent, autoritățile de rezoluție iau în considerare:

- (i) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;
- (ii) accesul limitat la piețele de capital pentru pasivele eligibile;
- (iii) recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45 alineatul (1).

Decizia de a nu impune o cerință minimă în temeiul alineatului (3b) nu aduce atingere deciziei de a impune ca cerința menționată la articolul 45f să fie îndeplinită cu instrumente care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolul 45b alineatele (3)-(6).

(4) În cazul entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției, cuantumul menționat la alineatul (2) cuprinde următoarele:

(a) suma dintre:

- (i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității și
- (ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entității să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE după exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 și după rezoluția grupului supus rezoluției;

(b) suma dintre:

(i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității și

(ii) quantumul recapitalizării care permite entității să își restabilească conformitatea cu indicatorul efectului de levier menționat la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 după exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 și după rezoluția grupului supus rezoluției.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă procentual drept quantumul calculat în conformitate cu litera (a) împărțit la quantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) se exprimă procentual drept quantumul calculat în conformitate cu litera (b) împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b), autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE.

Atunci când stabilește quantumurile recapitalizării menționate în paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

(a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru quantumul total relevant al expunerilor la risc sau quantumul expunerii pentru calcularea efectului de levier, astfel cum sunt ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor prevăzute în planul de rezoluție și

(b) după consultarea autorității competente, ajustează în sensul scăderii sau creșterii quantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE pentru a stabili cerința aplicabilă entității relevante după exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 și după rezoluția grupului supus rezoluției.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) cu un quantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59, entitatea continuă să îndeplinească condițiile de autorizare și menține un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care să nu depășească un an («amortizorul privind încrederea pieței»).

În cazul în care se aplică paragraful anterior, quantumul amortizorului privind încrederea pieței este egal cu cerința privind amortizorul combinat menționată la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE, cu excepția cerinței menționate la litera (a) a dispoziției respective, care s-ar aplica după exercitarea competenței menționate la articolul 59 și după rezoluția grupului supus rezoluției. Acest quantum este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil ca un quantum mai scăzut să fie suficient pentru a asigura încrederea pieței și a garanta atât furnizarea neîntreruptă a funcțiilor economice esențiale de către instituție, cât și accesul la finanțare fără recurgerea la sprijin financiar extraordinar în afara contribuțiilor din mecanismele de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 101 alineatul (2) și articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE, după exercitarea competenței menționate la articolul 59 și după rezoluția grupului supus rezoluției. Acest quantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că un nivel mai ridicat este necesar pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție, cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar excepțional, în afara contribuțiilor generate prin mecanisme de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 101 alineatul (2) și cu articolul 44 alineatele (5) și (8) din Directiva 2014/59/UE pentru o perioadă de timp adecvată care să nu depășească un an.

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse în totalitate sau parțial din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită pentru alte pasive eligibile cu un quantum suficient pentru:

(a) a acoperi quantumul pasivelor excluse identificate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3);

(b) a garanta îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (2).

(6) Decizia autorității de rezoluție de a impune o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile în temeiul prezentului articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatele (2)-(5) și este revizuită fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări în ceea ce privește nivelul cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE.

(7) În sensul alineatelor (3) și (4), cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispozițiile din legislația națională care permit autorităților competente să exercite opțiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

Articolul 45d

Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile pentru entitățile supuse rezoluției ale G-SII și filialele importante ale G-SII din afara UE

(1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate supusă rezoluției care este o G-SII sau care face parte dintr-o G-SII constă în următoarele:

(a) cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

(b) orice cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită de autoritatea de rezoluție specifică entității, în conformitate cu alineatul (2), care se respectă prin pasive care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b.

(1a) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) privind o entitate care face obiectul cerinței menționate la articolele 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 cuprinde următoarele:

(a) cerințele menționate la articolele 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

(b) orice cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită de autoritatea de rezoluție, în conformitate cu alineatul (2), care este întrunită cu pasive care îndeplinesc condițiile de la articolele 45g și 89 alineatul (2).

(2) Autoritatea de rezoluție impune o cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (1a) litera (b) numai:

(a) în cazul în care cerința menționată la litera (a) de la alineatele (1) și (1a) nu este suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 45c și

(b) în măsura în care se asigură că sunt îndeplinite condițiile de la articolul 45c.

(3) În sensul articolului 45h alineatul (2), în cazul în care mai multe entități G-SII aparținând aceleiași G-SII sunt entități supuse rezoluției, autoritățile de rezoluție relevante calculează cuantumul menționat la alineatul (2):

(a) pentru fiecare entitate supusă rezoluției;

(b) pentru entitatea-mamă din Uniune, ca și cum ar fi singura entitate supusă rezoluției dintr-o G-SII.

(4) Decizia autorității de rezoluție de a impune o cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile în temeiul alineatului (1) litera (b) conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatul (2) și este revizuită fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări în ceea ce privește nivelul cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE aplicabile grupului supus rezoluției.

Articolul 45f

Aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile în cazul entităților supuse rezoluției

(1) Entitățile supuse rezoluției respectă cerințele prevăzute la articolele 45b - 45d pe bază consolidată la nivelul grupului supus rezoluției.

(2) În cazul unei entități supuse rezoluției la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției, cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) este stabilită în conformitate cu articolul 45h, pe baza cerințelor prevăzute la articolele 45b - 45d și în condițiile în care filialele grupului din țările terțe fac obiectul unei rezoluții separate, în conformitate cu planul de rezoluție.

(3) Pentru grupurile supuse rezoluției astfel cum sunt definite la litera (b) de la articolul 2 alineatul (1) punctul (83b), autoritatea de rezoluție relevantă stabilește, în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate și ale strategiei de rezoluție preferate, modalitatea de îndeplinire de către entitățile din grupul supus rezoluției a cerinței menționate la articolul 45c alineatele (3) și (3a) pentru a asigura că grupul supus rezoluției în ansamblu îndeplinește cerința menționată la alineatele (1) și (2).

Articolul 45g

Aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției

(1) Instituțiile care sunt filiale ale unei entități supuse rezoluției sau ale unei entități dintr-o țară terță și care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției respectă cerințele prevăzute la articolul 45c, pe bază individuală. O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării autorității competente, să decidă să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unei entități supuse rezoluției, dar nu o entitate supusă rezoluției.

Prin derogare de la primul paragraf, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt entități supuse rezoluției și sunt filiale ale unor entități din țări terțe respectă cerințele prevăzute la articolele 45c-45d, pe bază consolidată.

În cazul grupurilor supuse rezoluției identificate în temeiul literei (b) de la articolul 2 alineatul (1) punctul 83b, instituțiile de credit afiliate unui organism central și un organism central care nu sunt entități supuse rezoluției, precum și instituțiile de credit afiliate unui organism central și un organism central care sunt entități supuse rezoluției, dar nu fac obiectul articolului 45f alineatul (3) respectă cerințele prevăzute la articolul 45c, pe bază consolidată.

În cazul unei entități menționate la prezentul alineat, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se stabilește în conformitate cu articolele 45h și 89, după caz, și pe baza cerințelor prevăzute la articolul 45c.

(2) Cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) aplicabilă entităților menționate la alineatul (1) îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute la alineatul (3).

(3) Cerința se îndeplinește cu ajutorul unuia sau mai multora dintre elementele următoare:

(a) pasive care:

- (i) sunt emise pentru entitatea supusă rezoluției și sunt achiziționate de către aceasta, direct sau indirect, prin intermediul altor entități din același grup supus rezoluției care a achiziționat pasivele de la entitatea care face obiectul prezentului articol sau de către un acționar existent care nu face parte din același grup supus rezoluției în măsura în care exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu influențează controlul exercitat de entitatea supusă rezoluției asupra filialei;
- (ii) îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b), (c), (k), (l) și (m) și alineatele (3)-(5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (iii) în procedura obișnuită de insolvență, au aceeași poziție ierarhică precum instrumentele de fonduri proprii sau se situează sub pasivele care nu îndeplinesc condiția menționată la punctul (i) și nu sunt eligibile pentru cerințele de fonduri proprii;

- (iv) sunt supuse competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59 - 62, care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului supus rezoluției, în special prin faptul că nu afectează controlul filialei de către entitatea supusă rezoluției;
- (v) achiziționarea pasivelor nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea care face obiectul prezentului articol;
- (vi) dispozițiile care reglementează pasivele nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile vor fi rambursate, răscumpărate, restituite sau că opțiunile de cumpărare aferente pot fi exercitate anticipat, după caz, de către entitatea care face obiectul prezentului articol în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea entității, iar entitatea nu face nicio altă mențiune în acest sens;
- (vii) dispozițiile care reglementează pasivele nu dau deținătorului dreptul de a accelera viitoarele plăți programate ale dobânzii sau principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a entității care face obiectul prezentului articol;
- (viii) nivelul plăților de distribuiri, după caz, aferente pasivele nu va fi modificat pe baza calității creditului entității care face obiectul prezentului articol sau a întreprinderii-mamă a acesteia.
- (b) instrumente de fonduri proprii care:
- (i) sunt emise pentru entități care sunt incluse în același grup supus rezoluției și achiziționate de către acestea sau
- (ii) sunt emise pentru entități care nu sunt incluse în același grup supus rezoluției și achiziționate de către acestea în măsura în care exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu influențează controlul exercitat de entitatea supusă rezoluției asupra filialei.

- (5) Autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate supusă rezoluției poate acorda respectivei filiale o derogare deplină de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:
- (a) atât filiala, cât și entitatea supusă rezoluției sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup supus rezoluției;
 - (b) entitatea supusă rezoluției respectă cerința menționată la articolul 45f;
 - (c) nu există de drept sau de fapt obstacole majore de natură practică sau juridică în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea supusă rezoluției către filiala în cazul căreia s-a stabilit îndeplinirea condiției, în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când entitatea supusă rezoluției face obiectul unei măsuri de rezoluție;
 - (d) entitatea supusă rezoluției îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială sau riscurile filialei sunt nesemnificative;
 - (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de entitatea supusă rezoluției includ filiala;
 - (f) entitatea supusă rezoluției deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei, cu excepția instituțiilor de credit afiliate în mod permanent unui organism central.

(5a) De asemenea, autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate supusă rezoluției poate acorda respectivei filiale o derogare deplină de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:

(a) atât filiala, cât și întreprinderea-mamă sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup supus rezoluției;

(b) întreprinderea-mamă respectă, pe bază subconsolidată, în statul membru al filialei, cerința menționată la articolul 45;

(c) nu există niciun obstacol practic sau legal, actual sau potențial în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării datoriilor de către întreprinderea-mamă către filială, referitor la care s-a luat o decizie în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când se adoptă măsurile de rezoluție sau competențele menționate la articolul 59 alineatul (1) în ceea ce privește întreprinderea-mamă;

(d) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;

(e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;

(f) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei, cu excepția instituțiilor de credit afiliate în mod permanent unui organism central.

(6) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (5) literele (a) și (b), autoritatea de rezoluție a unei filiale poate permite ca cerința să fie îndeplinită integral sau parțial cu o garanție furnizată de entitatea supusă rezoluției, care îndeplinește următoarele condiții:

(a) garanția se acordă cel puțin pentru cuantumul echivalent cuantumului cerinței pe care o înlocuiește;

(b) garanția este activată atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau în cazul unei constatări în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente are loc mai întâi;

(c) garanția este acoperită cu garanții reale printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;

(e) garanțiile reale care acoperă garanția îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care, în urma unor marje de ajustare prudente, sunt suficiente pentru a acoperi în întregime cuantumul garantat;

(f) garanțiile reale care acoperă garanția sunt negrevate de sarcini și, în special, nu sunt utilizate ca garanții reale pentru a acoperi o altă garanție;

(g) garanțiile reale au o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea la care se face referire la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

(h) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului garanțiilor reale de la entitatea supusă rezoluției către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care entitatea supusă rezoluției face obiectul unei măsuri de rezoluție. La cererea autorității de rezoluție, entitatea supusă rezoluției pune la dispoziție un aviz juridic independent, scris și fundamentat sau demonstrează în mod satisfăcător că nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului garanțiilor reale către filiala relevantă.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează mai detaliat metode de evitare a unei situații în care punerea în aplicare a strategiei de rezoluție să fie obstructivă de subscrierea indirectă, parțială sau integrală, de către entitatea supusă rezoluției, a instrumentelor recunoscute în sensul articolului 45g. Astfel de metode ar trebui, în special, să asigure o direcționare corespunzătoare în amonte a pierderilor către entitatea supusă rezoluției și direcționarea în aval a capitalului către entitățile care fac parte din grupul supus rezoluției, dar care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției, și să ofere un mecanism pentru a evita dubla contabilizare a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul articolului 45g. Metodele constă într-un regim de deducere sau o abordare robustă echivalentă și asigură entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției un rezultat echivalent cu cel al unei subscrieri directe complete, de către entitatea supusă rezoluției, a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul articolului 45g.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (1), în conformitate cu articolele 10 - 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45g1

Derogări pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

În conformitate cu dreptul național, autoritatea de rezoluție poate acorda o derogare de la aplicarea articolelor 45f sau 45g în cazul uneia sau mai multor instituții de credit afiliate în mod permanent unei organism central, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) instituțiile de credit și organismul central fac obiectul supravegherii de către aceeași autoritate competentă și sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup supus rezoluției;
- (b) angajamentele organismului central și ale instituțiilor afiliate constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor afiliate sunt în întregime garantate de organismul central;
- (c) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor afiliate acestea sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;
- (d) conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către organele de conducere ale instituțiilor afiliate;
- (e) grupul relevant supus rezoluției respectă cerința menționată la articolul 45f alineatul (3) și
- (f) nu există niciun impediment practic sau juridic semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între organismul central și instituția de credit afiliată, în caz de rezoluție.

Procedura de stabilire a cerinței

(1) Autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, autoritatea de rezoluție a grupului, în cazul în care este diferită de cea dintâi, și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filialele unui grup de rezoluție care face obiectul cerinței menționate la articolul 45g la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie unică comună cu privire la toate condițiile următoare:

- (a) cuantumul cerinței aplicate la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției pentru fiecare entitate supusă rezoluției;
- (b) cuantumul cerinței aplicate fiecărei filiale care face parte din entitatea supusă rezoluției la nivel individual. Decizia comună asigură respectarea articolului 45f și a articolului 45g, este motivată temeinic și se transmite;
- (c) entității supuse rezoluției de către autoritatea sa de rezoluție;
- (d) filialelor fiecărei entități supuse rezoluției de către autoritățile de rezoluție respective ale acestora;
- (e) întreprinderii-mamă din Uniune aparținând grupului de către autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu este ea însăși o entitate supusă rezoluției din același grup supus rezoluției.

Decizia comună luată în conformitate cu prezentul articol poate prevedea ca, în cazul în care sunt în concordanță cu strategia de rezoluție și entitatea supusă rezoluției nu a achiziționat direct sau indirect suficiente instrumente care respectă articolul 45g alineatul (3), cerințele menționate la articolul 45c alineatul (4) să fie îndeplinite parțial de către filială în conformitate cu articolul 45g alineatul (3) cu instrumente emise și achiziționate de entități care nu sunt incluse în grupului supus rezoluției.

- (2) În cazul în care mai multe entități G-SII aparținând aceleiași G-SII sunt entități supuse rezoluției, autoritățile de rezoluție menționate la primul paragraf discută și, după caz și în concordanță cu strategia de rezoluție a G-SII, convin asupra aplicării articolului 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și asupra oricăror ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferența dintre suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (a) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale supuse rezoluției și suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (b) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Această ajustare se poate aplica în următoarele condiții:
- (a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferențele de calcul al cuantumurilor totale ale expunerilor la risc între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinței;
 - (b) ajustarea nu se aplică pentru a elimina diferențele care rezultă din expunerile între grupuri supuse rezoluției. Suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (a) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale supuse rezoluției nu este mai mică decât suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (3) litera (b) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (3) În absența unei decizii comune în termen de patru luni, se adoptă o decizie în conformitate cu alineatele (4)-(6).
- (4) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni, din cauza unui dezacord privind cerința consolidată referitoare la grupul supus rezoluției, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției ia o decizie privind respectiva cerință după ce a ținut cont în mod corespunzător de:
- (a) evaluarea filialelor, efectuată de autoritățile de rezoluție competente;
 - (b) avizul autorității de rezoluție a grupului, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr.

1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a), (b) și (c). Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției.

(5) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni din cauza unui dezacord privind nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45g, autoritățile de rezoluție respective ale filialelor iau decizia în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) avizul autorității de rezoluție a entității supuse rezoluției a fost luat în considerare în mod corespunzător

(b) avizul autorității de rezoluție a grupului a fost luat în considerare în mod corespunzător, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției;

(c) conformitatea cu articolul 45g a fost evaluată.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției sau autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a), (b) și (c). Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul regulamentului menționat anterior. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției sau autoritatea de rezoluție a grupului nu sesizează ABE respectiva chestiune în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei:

(a) se încadrează în limita a 2 % din activele ponderate în funcție de risc (RWA) a cerinței menționate la articolul 45f și

(b) nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei este conform cu articolul 45c alineatul (4).

În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor. Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(6) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni, din cauza unui dezacord privind nivelul cerinței consolidate și nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției, se aplică următoarele dispoziții:

(a) se ia o decizie cu privire la nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului supus rezoluției, în conformitate cu alineatul (5);

(b) se ia o decizie privind cerința consolidată în conformitate cu alineatul (4).

(7) Decizia comună menționată la alineatul (1) și orice decizie luată de autoritățile de rezoluție menționate la alineatele (4), (5) și (6) în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(8) Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către entități a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

(9) Autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care a fost stabilită după cum urmează:

(a) la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției;

(b) la nivelul filialelor grupului supus rezoluției, în mod individual.

Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței

(1) Entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1), care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), prezintă autorităților lor competente și autorităților de rezoluție, cel puțin bianual sau mai des, la cererea autorității competente sau a autorității de rezoluție, rapoarte privind:

(a) cuantumurile fondurilor proprii disponibile și ale pasivelor eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3) și exprimarea cuantumurilor respective în conformitate cu articolul 45 alineatul (2), în urma, după caz, a deducerilor în conformitate cu articolele 72e - 72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) componența elementelor menționate la litera (a), inclusiv profilul de scadență și ordinea de prioritate a acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

Cerința menționată la primul paragraf nu se aplică entităților menționate la articolul 45c alineatul (2) al doilea paragraf.

(2) Cel puțin o dată pe an, entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) publică informații privind:

(a) cuantumurile fondurilor proprii disponibile și ale pasivelor eligibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3);

(b) componența elementelor menționate la litera (a), inclusiv profilul de scadență și ordinea de prioritate a acestora în cadrul procedurii obișnuite de insolvență;

(c) cerința aplicabilă menționată la articolul 45c sau la articolul 45d exprimată în conformitate cu articolul 45 alineatul (2).

Cerința menționată la primul paragraf nu se aplică entităților menționate la articolul 45c alineatul (2) al doilea paragraf.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și o frecvență uniformă pentru raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea informațiilor menționate la alineatele (1) și (2) ale prezentului articol.

În cazul instituțiilor care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniată, după caz, cu standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu [dispoziții relevante ale CRR privind mandatele ABE referitoare la raportarea și la publicarea informațiilor cu privire la pilonul 1 pentru MREL/TLAC].

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de [12 luni de la intrarea în vigoare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) În cazul în care au fost puse în aplicare măsuri de rezoluție sau au fost exercitate competențele menționate la articolul 59, cerințele referitoare la publicarea informațiilor menționate la alineatul (2) se aplică de la data termenului de conformare cu cerințele de la articolul 45c sau articolul 45d menționate la articolul 10 alineatul (7) litera (o).

Articolul 45j

Raportarea către ABE

(1) Autoritățile de rezoluție informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită pentru fiecare entitate aflată sub jurisdicția sa în conformitate cu articolul 45f sau cu articolul 45g.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (1).

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la [12 luni de la intrarea în vigoare]...*.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Nerespectarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) Orice nerespectare a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile menționată la articolul 45c sau la articolul 45d este tratată de către autoritățile relevante pe baza a cel puțin unuia dintre următoarele elemente:

(a) competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de rezoluție conform articolului 17 și articolului 18;

(ba) competența menționată la articolul 16a;

(b) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE;

(c) măsuri de intervenție timpurie, conform articolului 27;

(d) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolul 110 și cu articolul 111.

(e) o evaluare care să determine dacă instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32.

(3) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se consultă atunci când își exercită competențele menționate la alineatul (1) literele (a) - (e).

Rapoarte

(1) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, prezintă Comisiei un raport care conține evaluări ce vizează cel puțin următoarele aspecte:

(a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45f sau cu articolul 45g și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;

(b) modul în care competența menționată la articolul 45b alineatele (3), (4) și (6) a fost exercitată de către autoritățile de rezoluție și dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la exercitarea acestei competențe.

(2) Raportul menționat la alineatul (1) ia în calcul cel puțin următoarele aspecte:

(a) impactul cerinței minime și al oricărui nivel armonizat propus al cerinței minime asupra:

(i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;

(ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special profilul de finanțare și strategia de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;

(iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;

(iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;

(v) inovației financiare;

(vi) prevalenței instrumentelor contractuale de recapitalizare internă, precum și asupra naturii și capacității de comercializare a acestor instrumente;

(vii) comportamentului instituțiilor în ceea ce privește asumarea de riscuri;

(viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor;

(ix) acțiunilor întreprinse de instituții pentru a respecta cerințele minime, în special măsura în care cerințele minime au fost respectate prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de creanță pe termen lung și atragerea de capital și

- (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv acordarea de credite în temeiul sistemelor oficiale de asigurare a creditelor de export;
- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, efectul de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE;
- (c) capacitatea instituțiilor de a atrage în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.
- (3) Raportul menționat la alineatul (1) acoperă o perioadă de doi ani calendaristici și se comunică Comisiei până la 30 septembrie al anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până cel târziu la data de [30 septembrie a celui de al doilea an de la data aplicării prezentei directive].

Articolul 45m

Dispoziții tranzitorii și dispoziții ulterioare rezoluției

(1) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea de către o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) a cerințelor prevăzute la articolele 45f sau 45g sau a unei cerințe datorate aplicării articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6) după caz. Termenul pentru îndeplinirea cerințelor de la articolul 45f sau 45g sau a unei cerințe datorate aplicării articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6) este 1 ianuarie 2024.

Autoritatea de rezoluție stabilește un nivel al țintei intermediare pentru cerințele prevăzute la articolul 45f sau 45g sau pentru o cerință datorată aplicării articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6), după caz, pe care o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) o îndeplinește la 1 ianuarie 2022. Ținta intermediară asigură, de regulă, o acumulare liniară de pasive eligibile și de fonduri proprii pentru stabilirea cerinței.

Autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție care depășește data de 1 ianuarie 2024 în cazuri justificate în mod corespunzător și adecvate, pe baza criteriilor menționate la alineatul (4) și luând în considerare:

- (a) evoluția situației financiare a entității;
- (b) eventualitatea ca entitatea să fie în măsură să asigure conformitatea cu cerințele menționate la articolul 45f sau 45g ori cu o cerință datorată aplicării articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6) într-un interval de timp rezonabil;
- (c) dacă entitatea nu este în măsură să înlocuiască pasivele care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45b sau la articolul 45g alineatul (3), indiferent dacă această incapacitate este de natură specifică sau cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe,

(1a) Termenul pentru îndeplinirea nivelului minim al cerințelor menționate la articolul 45c alineatele (3a) și (3b) este 1 ianuarie 2022.

(1b) Nivelul minim al cerinței menționate la articolul 45c alineatele (3a) și (3b) nu se aplică în următoarele cazuri:

- (a) în cursul celor trei ani de la data la care entitatea supusă rezoluției începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (3a) sau (3b);
- (b) în cursul celor doi ani de la data la care autoritatea de rezoluție a aplicat instrumentul de recapitalizare internă;
- (c) în cursul celor doi ani de la data la care entitatea supusă rezoluției a pus în aplicare o măsură alternativă a sectorului privat, menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), prin care s-a redus valoarea contabilă a instrumentelor de capital și a altor pasive sau acestea au fost convertite în fonduri proprii de nivel 1 de bază în scopul recapitalizării entității supuse rezoluției fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.

(2) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea cerințelor menționate la articolele 45f sau 45g sau a unei cerințe datorate aplicării articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6), după caz, de o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) căreia i s-au aplicat instrumente de rezoluție sau competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante.

(3) În sensul alineatelor (1), (1a) și (2), autoritățile de rezoluție comunică instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) o MREL planificată pentru fiecare perioadă de 12 luni din cadrul perioadei de tranziție cu scopul de a facilita o acumulare treptată a capacității sale de absorbție a pierderilor și de recapitalizare. La sfârșitul perioadei de tranziție, MREL este egală cu quantumul stabilit în temeiul articolului 45c alineatul (3a) și (3b), al articolului 45f, al articolului 45g ori al articolului 45b alineatul (3), (4) sau (6), după caz.

(4) Atunci când stabilesc perioadele de tranziție, autoritățile de rezoluție iau în considerare:

- (i) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;
- (ii) accesul la piețele de capital pentru pasivele eligibile;
- (iii) recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45f.

(5) Sub rezerva alineatului (1), autoritățile de rezoluție nu sunt împiedicate să revizuiască ulterior fie perioada de tranziție, fie o MREL planificată prevăzută la alineatul (3).”

(23a) La articolul 48 alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de capital relevante, precum și a pasivelor care pot fi recapitalizate intern în temeiul literelor (a)-(d) din prezentul alineat este inferioară sumei quantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente pasivelor care pot fi recapitalizate intern rămase, inclusiv instrumentelor de datorie menționate la articolul 108 alineatul (3), în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv a ierarhiei depozitelor menționate la articolul 108, în combinație cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b), (c) și (d) din prezentul alineat, pentru a obține suma quantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).”

(24) Articolul 55 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 55*

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală prin care creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează pasivul recunoaște că pasivul poate face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) pasivul să nu fie exclus în temeiul articolului 44 alineatul (2);
- (b) pasivul să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 litera (a);
- (c) pasivul să fie reglementat de dreptul unei țări terțe;
- (d) pasivul să fie emis sau contractat după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secțiuni.

Primul paragraf nu se plică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că pasivele sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

(2) Statele membre sa asigure că, în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) stabilește că este imposibilă, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, introducerea clauzei contractuale de la alineatul (1) în ceea ce privește anumite pasive, atunci instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) notifică autorității de rezoluție sau autorității competente constatarea, inclusiv desemnarea categoriei în care se încadrează pasivul și justificarea acesteia, după caz, în temeiul dreptului național.

Instituția sau entitatea furnizează autorității de rezoluție toate informațiile pe care aceasta le-ar putea solicita, după primirea unei astfel de notificări, într-un interval de timp rezonabil, în urma primirii notificării menționate la primul paragraf, pentru a evalua efectul acesteia asupra posibilității de rezoluție a instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Statele membre se asigură că, în cazul unei notificări în temeiul primului paragraf, obligația de a include clauza contractuală de la alineatul (1) se suspendă automat din momentul în care autoritatea de rezoluție primește notificarea.

În cazul în care autoritatea de rezoluție nu este satisfăcută de o astfel de notificare, ea solicită includerea clauzei contractuale de la alineatul (1), dacă consideră fie că nu există un caz de imposibilitate, fie că este necesară o clauză contractuală de recunoaștere pentru a se asigura posibilitatea de rezoluție a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Pasivele menționate la primul paragraf sunt de rang superior în raport cu pasivele al căror rang este menționat la articolul 108 alineatul (2) literele (a), (b), (c) și alineatul (3).

Pasivele pentru care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale relevante clauza prevăzută la alineatul (1) nu sunt luate în considerare pentru stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea unei clauze contractuale menționate la alineatul (1).

(4) În cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în prevederile contractuale aplicabile pasivului relevant o clauză contractuală de tipul celei prevăzute la alineatul (1), neincluderea acestei clauze nu împiedică autoritatea de rezoluție să își exercite competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în legătură cu pasivul respectiv.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista pasivelor care fac obiectul excluderii prevăzute la alineatul (1) și conținutul clauzei contractuale cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015. Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile în care ar fi imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, ca o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) în ceea ce privește anumite pasive, precum și condițiile solicitării, de către autoritatea de rezoluție, a includerii clauzei în temeiul alineatului (2) al patrulea paragraf.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte standarde tehnice de reglementare până la [12 luni de la intrarea în vigoare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Autoritatea de rezoluție poate preciza, în măsura în care consideră necesar, categoriile de pasive în cazul cărora o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate stabili că este imposibil din punct de vedere juridic să se includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) pe baza condițiilor definite în conformitate cu alineatul (6).”

(27) În titlurile articolelor 59 și 60 se introduce textul „și a pasivelor eligibile”.

(28) La articolul 59, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante poate fi exercitată:

(i) independent de măsura de rezoluție sau

(j) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru procedura de rezoluție specificate la articolele 32 și 33. Competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti pasivele eligibile independent de măsura de rezoluție poate fi exercitată numai în ceea ce privește pasivele eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45g alineatul (3) litera (a), cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a pasivelor, iar la exercitarea ei, sunt respectate prevederile articolului 34 alineatul (1) litera (g). După exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a pasivelor eligibile independent de măsura de rezoluție, este efectuată evaluarea prevăzută la articolul 74 și se aplică articolul 75.

În cazul în care entitatea supusă rezoluției a achiziționat instrumente de capital și pasive eligibile relevante, indirect, prin intermediul altor entități din același grup supus rezoluției, competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti este exercitată împreună cu exercitarea aceleiași competențe la nivelul întreprinderii-mamă a entității în cauză sau al unor întreprinderi-mamă ulterioare care nu sunt entități supuse rezoluției, astfel încât entitatea în cauză să fie recapitalizată de entitatea supusă rezoluției iar pierderile să fie transferate efectiv acesteia din urmă.

În cazul în care o măsură de rezoluție este luată în legătură cu o entitate care este entitate supusă rezoluției sau, în circumstanțe excepționale care se abat de la planul de rezoluție, în legătură cu o entitate care nu este entitate supusă rezoluției, cuantumul care este redus, redus ca valoare contabilă sau convertit, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1), la nivelul entității respective se ia în considerare la calcularea pragurilor prevăzute la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) litera (a) care se aplică entității în cauză.”

(29) La articolul 59 alineatele (2) și (3), cuvintele „a instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „a instrumentelor de capital și a pasivelor menționate la alineatul (1)”.

(29a) Articolul 59 alineatul (3) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„dacă s-a stabilit, înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție, faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 32, 32a și 33 au fost îndeplinite”.

(30) La articolul 59 alineatele (4) și (10), cuvintele „a instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „a instrumentelor de capital și a pasivelor menționate la alineatul (1)”.

(31) La articolul 60 alineatul (1), se adaugă următoarea literă (d):

„(d) valoarea principalului pasivelor eligibile menționate la articolul 59 alineatul (1) este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau ambele, în măsura necesară pentru a atinge obiectivele grupului supus rezoluției stabilite la articolul 31 sau în limita capacității pasivelor eligibile relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.”

(32) La articolul 60, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Atunci când valoarea contabilă a principalului unui instrument de capital relevant sau a unui pasiv eligibil relevant este redusă:

(a) reducerea acelei valori a principalului este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la articolul 46 alineatul (3);

(b) nicio datorie față de deținătorul instrumentului de capital relevant și a pasivului relevant menționat la articolul 59 alineatul (1) nu subzistă în temeiul sau în legătură cu acel quantum al instrumentului a cărui valoare a fost redusă contabil, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a datoriilor legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii contabile;

(c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor de instrumente de capital și de pasive relevante menționate la articolul 59 alineatul (1), în afara celor prevăzute la alineatul (3).”

(33) La articolul 60 alineatul (3), cuvintele „instrumentelor de capital relevante” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumentelor de capital, precum și a pasivelor relevante menționate la articolul 59 alineatul (1)”.

(33a) La articolul 61 alineatul (3), se adaugă un nou paragraf:

„În cazul în care instrumentele de capital sau pasivele relevante menționate la articolul 59 alineatul (1) sunt contabilizate pe bază individuală în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45g, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.”

(33b) La articolul 62, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) literele (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital sau pasive relevante menționate la articolul 59 alineatul (1) în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45g pe bază individuală sau instrumente de capital relevante contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală sau pe bază consolidată, autoritățile corespunzătoare respectă următoarele cerințe:

(a) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e), după ce consultă autoritatea de rezoluție a entității supuse rezoluției, notifică, în termen de 24 de ore:

(i) supraveghetorul consolidant și, dacă este distinctă, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;

(iii) autorități de rezoluție ale altor entități din același grup supus rezoluției care au achiziționat direct sau indirect pasivele menționate la articolul 45g alineatul (3) de la entitatea menționată la articolul 45g alineatul (1);

(b) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în raport cu care trebuie exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, autoritățile corespunzătoare din statele membre în care sunt situate autoritățile competente respective și supraveghetorul consolidant.”

(33c) La articolul 62 alineatul (4), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), după consultarea cu autoritățile notificate, cu excepția autorităților menționate la litera (a) punctul (iii) de la respectivul alineat, autoritatea corespunzătoare:”.

(33d) La articolul 68, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„Cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizei, o suspendare a obligației în conformitate cu articolul 33a sau o măsură de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea:

(a) de a exercita vreun drept de reziliere, de suspendare, de modificare, de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de un contract încheiat de:

(i) o filială, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de o entitate din grup;

(ii) oricare entitate din grup care include clauze de tip «cross-default»;

(b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip «cross-default», de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

(c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției sau ale entității vizate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip «cross-default».”

(33e) La articolul 68, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text: „(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 33a, 69, 70 sau 71 nu constituie nerespectarea obligației contractuale în sensul alineatelor (1) și (3) din prezentul articol și al articolului 71 alineatul (1).”

(33f) La articolul 69, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 69

(4) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și băncilor centrale.”

(33g) La articolul 69 alineatul (5), se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție caracterul adecvat al aplicării suspendării în cazul depozitelor eligibile, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

Atunci când își exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritatea de rezoluție poate decide ca deponenții să aibă acces la un quantum zilnic adecvat.”

(35) La articolul 70, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența prevăzută la alineatul (1) în legătură cu garanțiile reale ale sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, ale contrapărților centrale și ale contrapărților centrale din țările terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și ale băncilor centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția aflată în rezoluție.”

(36) La articolul 71, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau băncilor centrale.”

(36a) Se introduce următorul articol 71a:

„Articolul 71a

Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c), (d) să includă în orice contract financiar reglementat de legislația unei țări terțe, o clauză contractuală prin care părțile la astfel de contracte financiare recunosc că contractul financiar poate face obiectul exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de suspendare sau de restrângere a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 33a, 69, 70 și 71 și să își asume respectarea cerințelor articolului 68.

(2) Statele membre pot solicita, de asemenea, ca întreprinderile-mamă menționate la alineatul (1) să se asigure că clauza contractuală menționată la alineatul (1) este inclusă de asemenea în contractele financiare încheiate de filialele din țări terțe, care sunt:

(a) instituții de credit;

(b) firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în statul membru în cauză) sau

(c) instituții financiare.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică oricărui contract financiar care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

(a) în temeiul său se creează o nouă obligație sau o obligație existentă este modificată în mod semnificativ, după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentului articol;

(b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a unor garanții reale, a căror exercitare ar putea fi suspendată sau împiedicată sau a căror aplicare ar fi omisă conform cerințelor menționate la articolul 68 sau în temeiul exercitării competențelor stabilite la articolele 33a, 69, 70 și 71 în cazul în care contractul financiar ar fi reglementat de dreptul statului membru în cauză și

(c) este reglementat de dreptul unei țări terțe.

(4) Alineatul (1) nu se aplică contractelor financiare care sunt

(a) definite la punctul 100 litera (e) de la articolul 2 alineatul (1);

(b) încheiate cu:

(i) o persoană care a fost desemnată de un stat SEE drept un sistem în temeiul articolului 2 alineatul

(a) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare sau un operator al unui astfel de sistem;

(ii) un schimb, un alt sistem de tranzacționare, un sistem de plată, un sistem de decontare sau alt serviciu ori infrastructură de piață financiară stabilită într-o țară terță care nu este inclusă la punctul (i);

(iii) o contrapartidă centrală;

(iv) o bancă centrală sau

(v) o administrație centrală (inclusiv orice agenție sau sucursală a administrației centrale).

(5) În cazul în care o instituție sau o entitate menționată la alineatul (1) sau (2) nu efectuează includerea în dispozițiile contractuale, astfel cum se prevede în conformitate alineatul (1) sau (2), această neincludere nu împiedică autoritatea de rezoluție să exercite competențele sau să impună cerințele menționate la alineatul (1) sau (2) în legătură cu respectivul contract financiar.”

(37) La articolul 88, cuvintele „articolului 45” se înlocuiesc cu cuvintele „articolelor 45-45h”.

(38) La articolul 88 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Sub rezerva articolului 89, autoritățile de rezoluție la nivel de grup instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la articolele 12, 13, 16, 18, 45 - 45h, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.”

(39) Articolul 89 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 89

Colegii de rezoluție europene

(1) Atunci când o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale stabilite în Uniune sau întreprinderi-mamă în Uniune, stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale în Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite entitățile respective sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative instituie un colegiu de rezoluție european unic.

(2) Colegiul de rezoluție european menționat la alineatul (1) îndeplinește funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește entitățile menționate la alineatul (1) și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele.

Sarcinile care trebuie îndeplinite de către colegiul de rezoluție european, astfel cum se menționează la alineatul (2), includ stabilirea cerinței menționate la articolele 45-45h.

Atunci când stabilesc cerința menționată la articolele 45 - 45h, membrii colegiului de rezoluție european țin seama de strategia de rezoluție mondială, în cazul în care autoritățile țărilor terțe au adoptat o astfel de strategie.

În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluție mondială, filialele stabilite în Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și filialele sale nu sunt entități supuse rezoluției, iar membrii colegiului de rezoluție european sunt de acord cu această strategie, filialele stabilite în Uniune sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniune respectă cerința menționată la articolul 45g alineatul (1) prin emiterea instrumentelor menționate la articolul 45g alineatul (3) literele (a) și (b) către entitatea supusă rezoluției din țara terță, filialele sale stabilite în țara terță în cauză sau alte entități în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 45g alineatul (3) litera (a) punctul (i) și la articolul 45g alineatul (3) litera (b) punctul (ii). (3) Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniune deține toate filialele din Uniune ale unei instituții dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă din Uniune.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție a uneia dintre întreprinderile-mamă din Uniune sau a uneia dintre filialele din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanț au valoarea cea mai ridicată.

(4) Pe baza acordului reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă un alt grup sau colegiu îndeplinește aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componenta și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție europene din prezenta directivă trebuie de asemenea înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.

(5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol, colegiile de rezoluție europene funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.”

Articolul 9

Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.
Statele membre aplică respectivele măsuri de la data intrării lor în vigoare în dreptul național, dată care nu poate fi ulterioară datei de [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].
Statele membre aplică articolul 45i alineatul (2) de la 1 ianuarie 2024. În cazul în care, în conformitate cu articolul 45m alineatul (1), autoritatea de rezoluție a stabilit un termen pentru îndeplinirea cerințelor care depășește data de 1 ianuarie 2024, data aplicării articolului 45i alineatul (2) este aceeași cu termenul pentru îndeplinirea cerințelor.
- (2) Atunci când statele membre adoptă actele menționate la alineatul (1), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
- (3) Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept național pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 10

Intrarea în vigoare

[Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.]

Articolul 11

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European

Președintele

Pentru Consiliu

Președintele
